

PHONG-HOA'

30 trang

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

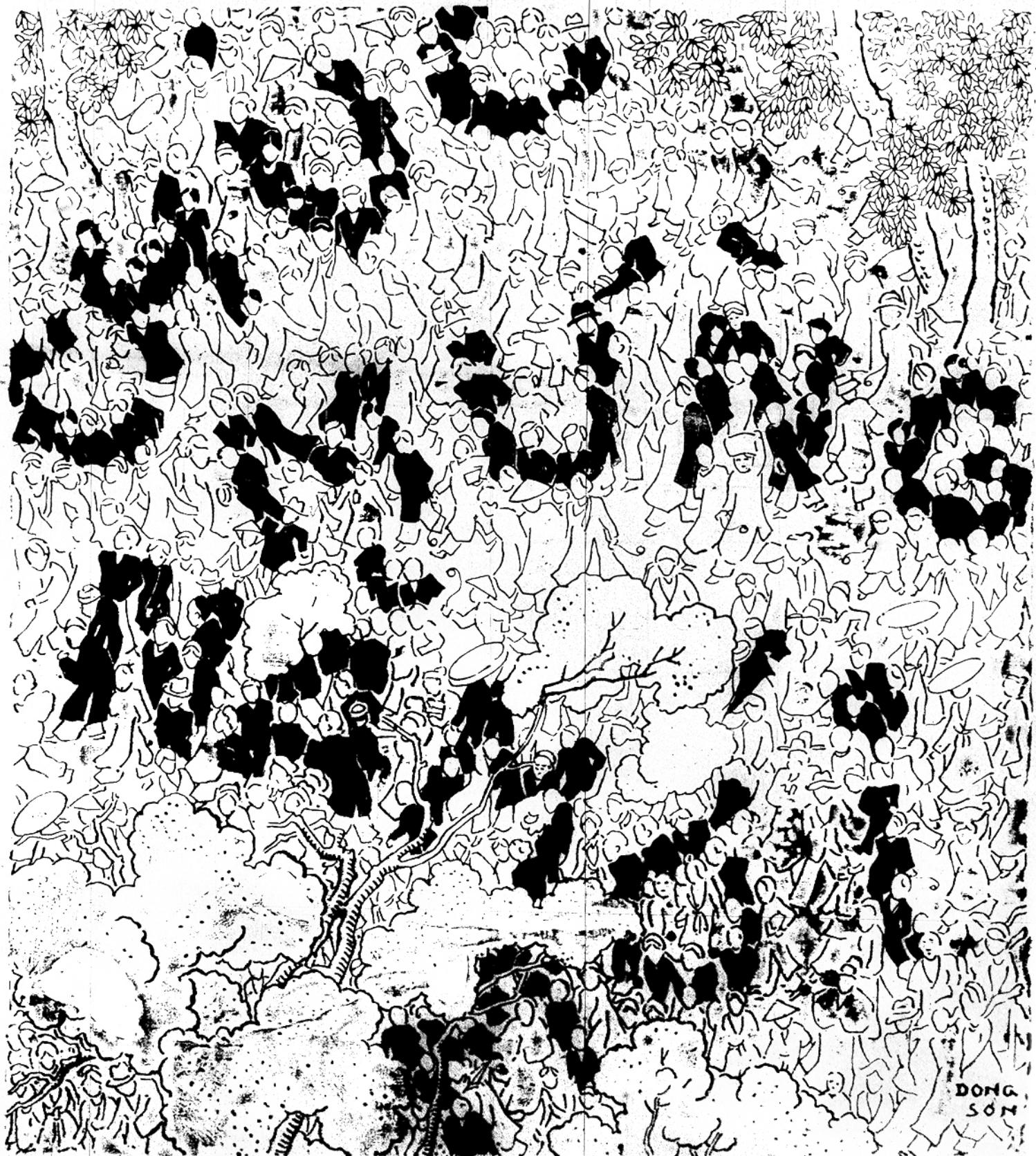
15 xu

TÒA SOẠN VÀ TRÌ SỰ
Số 1, BOULEVARD CARNOT — HANOI
FONDATEUR RÉDACTEUR POLITIQUE
NGUYỄN - XUÂN - MAI

DIRECTEUR :
NGUYỄN TƯỞNG - TÂM

GIÁ BÁO ĐỒNG DƯƠNG NGOẠI QUỐC
1/năm 30đ 500đ
6 tháng 1, 6đ 2, 6đ
3 tháng 0, 9đ 1, 4đ
ADMINISTRATEUR GÉRANT
PHAM-HOU-NINH

DEPOT
N. A. 1119

CÁI VÒNG LUÂN QUÂN

của NHẤT-LINH

HỘI THÚ I

Vườn nhà bà Éch có cây cam đường với bối nhưng quả sai lầm. Vợ chồng ba Éch ngày ngày ra nhìn cây cam, thi thào với nhau: « Cây cam đường này lấy giống tận Ngoc-cuc, quả nó ngọt lắm ».

Vợ chồng nhìn nhau đắc chí cười.

Khi quả mài chín, vợ bà Éch lấy một quả ăn, nhai mặt kêu chua. Ba Éch bảo vợ: « Áy khi còn non, cam có chua sau mới ngọt. Nói vậy nhưng ba Éch cũng hoi lo ».

Hai mươi tết, cây cam chín đỏ ối, vợ bảo chồng: « Hôm nay chắc hẳn ngọt ». Ba Éch ngắt một quả nêm trước, nhai mặt, rồi cười:

— Nó cũng ngọt, mọ à !

Vợ hơi lo lo, hỏi:

— Sao lại cũng.

— Vì nó hơi đì chua, có thể mài ngọt.

Vợ ném sau, nhai mặt, nhò mũi cam đi, nói:

Không, cậu à, thi cậu cứ nói ngay là nó hơi chua có được không ?

— Ủi thi tôi nghe mợ, nó hơi chua.

— Nhưng có quả lai chua lầm cậu à !

— Mơ n i rất phải, nứ chua lầm, mợ a.

— Nó chua như bà Đốc Tết ấy.

Ba Éch như phát minh được sự là, cười cười bảo vợ:

— Hay ta đem năm chục cam biếu bà Đốc Tết, chắc thế nào bà ấy cũng đem thứ khíc ăn được biếu lại ta.

Hai vợ chồng nhìn nhau cả cười, khoái lầm.

Muốn biết rõ sự thật ra sao, xin xem hồi sau phần giải.

HỘI THÚ II

Lại nói về bà Đốc Tết. Khi nhận được năm chục cam rất lấy làm mừng rỡ, cầm cái bung tốt của vợ chồng ba Éch nhưng vẫn lấy lầm la, không hiểu tại làm sao vợ chồng ba Éch lại dâng ra từ tể như thế.

Khi người nhà về rộ, bà đốc hơi nghi, đem ra nêm. Một lúc sau, bà gọi vú em, vú già, con sen lên chia

cho mỗi đứa ba quả. Còn bốn chục quả, bà bảo đem sang biếu bà hàn Lỗi.

Muốn biết rõ sự thật ra sao, xin xem hồi sau phần giải.

HỘI THÚ III

Lại nói về phần bà hàn Lỗi khi nhận được cam thì ba đứa con chồng súm sít chung quanh bà, bà gắt: chúng bay không được sờ vào đấy !

Bà lấy một quả, bóc ra nêm thử một múi, rồi bà cố nuốt cho trôi mũi cam, bà không hề suýt sa nhăn mặt, lấy ra chín quả chia cho ba đứa con chồng, mỗi đứa ba quả. Song

rồi bà lấy ba mươi quả cam còn lại bảo đem biếu bà Ngáp.

Muốn biết rõ sự thật ra sao, xin xem hồi sau phần giải.

HỘI THÚ IV

Lại nói về phần bà Ngáp. Vừa ăn cơm xong thì nhận được cam biếu, bà nghĩ vừa nếm khỏi miệng thì bỗng nghĩ ngay đến bà mẹ chồng liền lấy ra hai chục cam, gọi con:

— Con đem hai chục cam này sang bên bà nhé ? Đề bà soi nước, nói là cam qui chúa bà hàn Lỗi vừa đem cho.

Muốn biết rõ sự thật ra sao, xin xem

hồi sau phần giải.

HỘI THÚ V

Lại nói về phần bà mẹ chồng bà nghĩ tức là cụ Tú, khi nhận được cam mang rõ lầm, bảo chồng rằng :

— May quá, vợ chồng ba Éch nó từ tể, vừa đương nghĩ không biết lấy gì đem cho vợ chồng nó, thì may Nghị lại cho cam.

Liền gọi người nhà đem cam lại, cho vợ chồng ba Éch.

Muốn biết rõ sự thật ra sao, xin xem hồi sau phần giải.

HỘI THÚ VI

Lại nói về phần vợ chồng ba Éch từ khi đem cam biếu bà Đốc thì ngày ngày dâm dâm đợi bà biếu lại thứ khác ăn được.

Hôm ấy thấy người ở bưng quả lại, ba Éch vội hỏi:

— Có phải mày ở bên bà đúc Tết phải không ?

— Bầm không, con ở bên cụ Tú, cụ Tú cho con đem biếu cậu mợ ít cam ngọt để cậu mợ soi nước.

Khi thẳng người nhà đi rồi, vợ chồng Ba Éch nhìn nhau thở dài :

— Họ lại biếu cam.

— Nhưng còn hơn không biếu gì ? Vả lại cam này chắc ngọt hơn cam nhà ?

Vợ hót một quả, nếm, nhai mặt nói: « Chua như cam nhà vậy ». Ba Éch cũng lấy một múi, nếm, ngâm nghĩ một lúc rồi nói:

— ... Kè còn ngọt hơn cam nhà một tí.

Dời sau có người bàn rằng :

Ba Éch tuy thế cũng con may, đừng lẽ phải ăn năm mươi quả cam chua, thi chỉ phải ăn có bài mươi quả thôi. Kè cũng còn lợi.

Lại có thơ rằng :

Khen thay ba Éch cũng tinh ranh.

Tưởng biếu người, người biếu lại mình.

Cam dã tống đi sao trả lại ?

Cái vòng luân quẩn khéo loanh quanh.

NHẤT-LINH

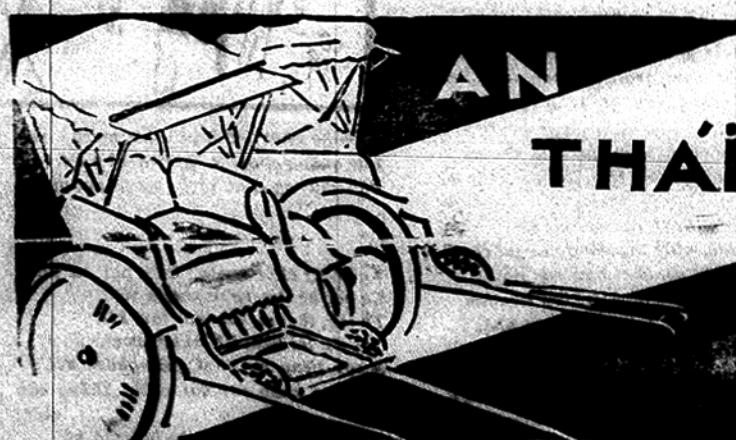

Nước hoa hiệu con voi

Nguyên chất

Jasmin, Fleur d'Andur, Rose,	Viollette, baieque, Menthe
1 lọ 3 grammes	Op 20
1 lọ 5 grammes	Op 30
1 lọ 10 grammes	Op 50

Phát Lợi 79 Paul Doumer & Hanoi

Nếu đóng xe số 23 phố Cầu Giấy, Hanoi, vì sự hép hối nên đỡ, đón cá cửa hàng vào trong xưởng số 2 phố Nguyễn Trọng Hiệp.

GIƯỜI BÓNG HOA ĐÀO

BÔNG SƠN

Trên đê Yên-phụ...

Trời đông mưa phán lâm lâm bên kia giây là núp gươm chán đê, nóc không cao quá mặt đường, nước hồ Tây mờ mịt, bát ngát mènh mông như một cửa biển chìm đắm trong cảnh sương mù buổi sáng.

Đứng nhìn xuống con đường lát gạch làng Yên-phụ lờ mờ quanh co tua con rắn nâu dài quấn mình lươn khúc ở giữa hai làn nước sầm.

Như không nghĩ tới mưa rét, không nghĩ tới bùn lầy, hai người áu phục, tay thọc trong túi áo tối cao kín, mảnh bạo nén gót trên đường. Đến một lối giếng có công tre, cạnh phèa nứa đưa tới một cái vườn trồng đầy cúc, hai người từ từ dừng bước. Tống-Binh quay lại nhìn Nam-Chân. Nam-Chân mím cười sẽ hỏi:

— Xuống nhé?

— Ủ thi xuống. Nhưng...

Nam-Chân như đã thừa hiểu ý tưởng bạn, nói gạt ngay:

— Mặc chứ!

Tống-Binh ngẩn ngơ:

— Nhưng cũng hơi quá. Luôn năm hôm đến mua cúc năm lần. Chắc rò ngòi hẹn chết!

Nam-Chân nói:

— Nô ngòi mặc nó!.. Vả mình đi sắm tết kia mà!

— Ủ thi xuống!

Nam-Chân nhìn bạn cười:

— Làm gì mà béo lên như có dầu mới về nhà chồng thế?

— Còn anh thì làm gì mà si-linh ibé, đê tôi phải lặn lội trời mưa rét mướt..

— Rõ khéo, ai bắt anh đi?

— Nhưng anh cứ rủ...

— Ai cầm anh không theo? Kỳ tình anh cũng muộn đi chết di kia! Thời đã đến đây thì xuống.

Con đường siết, đất vàng lấp nước vừa lội vừa trơn, hai người, bùn bẩn lấm tấm cả quần, phải vẹn vào những cọc chống hàng giậu làm bao phèa nứa, mỗi lần lùng bước xuống được vườn. Một con chó trắng ở trong nhà là sờ ra, làm hai người suýt ngã.

Một lát, một cậu bộ rạng lát lình trông như một cậu học trò, dàn đê trắn, chân di guốc, mồ hôi mặc chiếc áo mít đèn trùm ra ngoài cái áo cộc trắng, & trong di ra. Gặp khách hàng quen, cậu em nhếch mép ngả đầu chào:

— Thưa hai ông lại đến mua cúc?

Cậu hỏi rất lự nhiên của các người bán hàng, nhưng Tống-Binh cho là có nguy rất nhiều ý tứ, liền bẩm bạn, nói thăm:

— Dáy, dá bảo má!

Nam-Chân thì nét mặt thản nhiên, tươi cười đáp lại cậu bán hàng hoa:

— Phải, chúng tôi lại mua cúc. Cúc còn nó dẹp thì còn mua mãi.

— Vậy mời hai ông vào vườn... Ông mua cúc & vườn này hay ở vườn trong?

Rồi giơ tay trả:

— Ở tận trong kia... chỗ chí tôi đương sỏi đất ấy.

Hai chàng sầm sầm bước. Nam-Chân vừa đi vừa nói:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lỉnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lỉnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lỉnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lỉnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lỉnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lỉnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp hơn.

Cậu bán hoa cũng theo liền sau. Cậu cười một cách lúm lịnh bảo hai người kinh:

— Thế thi vườn trong hoa dẹp

— Tôi sáng hôm qua, tôi ngồi bàn giấy với anh, từ sáu giờ tới mười một giờ, anh không nhớ sao?

Nam-Chân ngẫm nghĩ, ngẩn người ra... nhưng lúc hiểu câu chuyện, lại chán ghét bạn đây ruột.

Tống-Binh thi hỏi rôn bạn:

— Con bé bảo anh cái gì? Cái gì thế? Mô bảo anh đem hộ cho tôi hai giò cúc và càm dào này à?

Tống-Binh yên lặng một lúc, rồi mỉm cười, như nói một mình:

— Tinh tú quá!

Trong lòng tự nhiên thấy vui chau chua

Nam-Chân thi ngồi chống tay vào cằm, rồi cười mỉm bảo bạn:

— Thế thì con bé giỏi thật, đánh lừa mồm đê bắt mình đem hoa tặng nhau think nó!

Hôm sau, Tống-Minh thấy bạn bấy còn tức tối, đến sẽ vỗ vào vai!

— Nay, đi mua hoa đi.

Nam-Chân quay lại tròn mắt nhìn bạn, nói:

— Anh muốn đi đâu đi, tôi đi làm gì?

Tống-Binh sẽ hỏi:

— Anh giận em đấy à?

Nam-Chân cất giọng khinh bỉ:

— Vì có gì tôi lại giận anh? Phải! vì có gì?

Tống-Binh biết bạn bức tức lắm rồi. Chàng kéo ghế ngồi liền bên cạnh, rồi thông thả bảo bạn:

— Tôi dù sao đây... chứ tôi không đi đâu!

Chúng ta không nên đi mua hoa nữa vì hai lẽ. Lẽ thứ nhất là anh em ta không nên vì mọi cô hàng hoa mà đến gần nhau, có khi đến lì nhau. Lẽ thứ hai là ta chỉ nên coi cô bé ấy như một khóm cúc ở trong vườn cỏ ta.

Ta cứ để nó mọc ở vườn thi sang năm ta lại cùng nhau xuống Yên-phụ ngẫm nghĩa, vì nó còn ở vườn thi nó còn năm ấy sang năm khác dâm chồi phái hoa, chứ về nhà ta thì chẳng qua chỉ chơi được ba hôm tết, rồi nhì tàn, cành úa, ta chẳng khỏi vứt vào trong cái xe rác qua đường.

Và có lẽ nó chỉ ở vườn thi nó mới đẹp, chứ khi trồng nó vào chậu xé dê trong nhà thi vị tất nó sẽ còn đẹp... Vậy thôi đấy nhé. Phải để giành nó đây đến sang năm.

Nam-Chân nghe bạn nói xong, ngầm nghĩ một lúc rồi thở dài, nói:

— Anh mà nghĩ được đến thế thi tôi phai nghe anh.

Từ hôm ấy, Nam-Chân và Tống-Binh không đi mua hoa nữa.

Còn có Mai-kiều chiều nhớ đến người mua hoa, vẫn đang đưa gười gốc đào trồng ngóng. Nhưng người đi không trở lại, rồi tết hết, xuân qua, tinh cõi cũng một ngày một phai như hoa đào dần dần tàn rụng trước gió đông...

Ngày 13 tháng chạp
KHÁI-HƯNG và BẢO-SON

THẾ GIỚI CỦ MỤC TÂM GIẤY

Tết
Tết! Thời bấy giờ đổi với Tết, tôi chỉ có cảm tưởng được giải phóng! Chứ không phải cái lạc thú được cùng gia đình đoàn tụ của kẻ quanh năm xa cách quê hương! Mà cũng không phải cái vui hồn nhiên của bọn đồng ấu, vở tu lụ. Tôi thực không sống trong cái thời kỳ áu trai tươi tốt của phần nhiều các cậu bé ngày nay.

Mới lên sáu tuổi đã phải bỏ buộc vào vòn xé lèi nghỉ của nho giáo, từ diệu di, diệu dung cho chí tiếng nói giọng cười đều theo khuôn theo phép, sau một tí là bị đòn. Ngày nay tôi ôn lại trong trí cái mẫu đời hán học của tôi, thi tôi lại tự ví tôi như cái cây mới này hành đâm rẽ dã bị đánh trúng vào trong một chiếc chậu xù đất khô, luồn luồn bị người cắt, người xén ngọn uốn, người nắn!

Vậy bây giờ gần Tết, tôi khôn xiết với mừng là chỉ vì tôi sắp được trong vòng một tháng xa lánh thầy, xa lánh cái thời giờ dâng dâng làm cầu đối, xa lánh cái bút lông, cái nghiên mực, cái hòn son, xa lánh cái roi chí chục voi...

Ngày nay, tình cờ tôi được đọc một tin tức theo kỵ trước.

bài dài luận của ông phó bảng Hoàng Tăng-Bí bàn nên quay về cái lối giờ dục đứng roi mà tôi lại rùng mình kinh sợ, sống lại trong mấy phút cái đời cũ vắng tôi chẳng yên. Tôi đã rằng ông phó bảng bẩm sinh có một tâm linh bồn thiết thaech chưa trong một bộ thân thể thiết thach, nên ông không biết những sự đau đớn khổ sở như tôi.

Nhưng thôi, tôi bấy giờ tạm biệt ông phó bảng, cũng như tôi đã tạm biệt quyền sisch, cái roi để chơi Tết đã!

Tôi vui thay về Tết họa chặng ở một ngày hai mươi tháng chạp là ngày đóng cửa trường.

Con người ta luôn luôn ở trong cảnh khép nép, nhất là khi tâm trí lại còn non nớt, thi rất dễ lập niềm cái tình giố già: Trong lòng mang chắt di được, mà lúc tôi tiễn biệt thầy, từ giã anh em buổi học cuối cùng, tôi cũng cố làm ra bộ mến tiếc, buồn rầu, để nói thầy phải cảm động bảo tôi:

— Thời, anh em con vui vẻ ở lại mà ăn Tết. Một tháng thám thoát chặng có là bao. Rồi hai mươi tháng giêng thầy ta lại xum họp.

Từ đây, tôi đầu đương chơi đùa, trò chuyện vui cười đến dần, mà hể sực nhớ đến ngày hai mươi tháng giêng thi sự vui cười lại biến mất ngay. Tôi ghê sợ cái ngày khai trường ấy đến nỗi chiều hôm 19 tháng giêng, một mình thơ thẩn, lùi thủi đến dền B-chi-linh trong huyện, tôi ngồi trên bờ giếng tôi khóc... Trời đã tối, tôi vẫn không biết, tôi vẫn còn thơ thẩn ở trên bờ giếng... Rồi chẳng rõ tôi nghĩ ra sao, mà tôi dám cả gan bước vào trong đèn, mắt hồn cái bần tính sợ ma, sợ quỷ xưa nay. Trên bàn thờ, tôi om... lờ mờ cái bệ gach quét vôi trắng... tôi sụp lạy, tôi khóc... tôi cầm khẩu cho thầy học tôi mai không đến...

Lại thầy, linh hồn thầy đã xa rời nơi chôn suối! thầy cũng tha thứ cho trò. Nay trò nhớ trời đã có bộ óc biết xét đoán, trò nghĩ lại thực trò chẳng còn oán giận gì thầy!

Nay tôi ngày Tết Nguyên đán, trả về thăm quê, cũng vì theo tập tục, trò di lễ các nhà thờ, hễ khi trò quỳ ở trước bàn thờ thầy, trò không thể không cảm động, vì hình ảnh thầy, cái oai nghiêm của thầy lại hiện ra trước mắt trò... và trò lại thấy nay

trong tâm trí những sự cảm giác khai xua.

Thưa thầy, một năm, cũng về ngày hôm nay, thầy đến nhà cha mẹ trò dịp lễ mừng năm mới. Lúc đó trò đương dốt pháo tép ở sân, thoáng thấy bóng thầy, trò bỗng đứng tái lảng người, không tưởng kịp tới sự chạy trốn nữa. Đổi với thầy, thực trò như rết gặp sên, như con chuột đứng trước con mèo vậy. Rồi cái tinh rết rết, sợ hãi của trò cứ một ngày một tăng tiến, nó ăn sâu vào tâm can, cốt tủy của trò, đến nỗi ngày nay trò đã chịu nhiều ảnh hưởng của nền giáo dục Thái-tây, mà cùi lòng e lệ, rụt rè của trò vẫn không thay đổi.

Thưa thầy, nhưng đó nào phải lỗi tự thầy, vì thầy có muốn đảm bảo trò nếu một người hèn yếu, từ thân thể cho chí linh hồn!

(Còn nữa)

MH-LINH

4-5 Février 1933

tại KHAI-TRÍ TIẾN-DỨC

Thi «Nú-Công» giúp vien «Bảo-Anh và Hội-Quảng-Thiện»

(Xin hỏi thăm lệ tại trường Việt nữ — 26 D phố nở sông)

XUÂN

LAN

XUÂN

Ra xuân ngày rộng, tháng dài.
Rủ nhau lá bạc, cây bàng tiêu rao.
Trước chùa hương khói ngọt ngào,
Dăm ba công tử thì thào khăn ai!

HÀ

Mùa hè trên bãi Đồ-Sơn,
Chiều chiều trai lịch chờn vờn gái tờ.
Thiếu gì các kiều «may-6»,
Thiếu gì mún mén những cô tân thời.

LƯU

HÀ

THU

Trời thu xanh, cỏ thu vàng,
Hồn thu man mác như vương môi sầu.
Thần thờ ngồi tựa bên lầu,
Tim vẫn nhớ ngọc phun chàm khóc tình!

ĐÔNG

Mùa đông gió bắc lạnh lung,
Gọi tình lâm cựu, giục lòng lâm cõ.
Ngoài đường rộn rịp ô-tô,
Trai thanh lấy vợ, gái tờ lấy chồng!

BẢN THAN

THU

CÚC

MAI

ĐÔNG

BÔNG CÚC VÀNG

KHÁI-HƯNG soạn

Tranh vẽ của Đồng-Sơn

(1) « Rồi chúng tôi bắt đầu làm việc, tôi thì sửa soạn các họa cụ, còn cô Hồng thì xếp chỗ cho cô kiệu múa tôi ngồi. Đấy! anh ngắm bức tranh ấy dù rõ ».

Trọng-Dức đưa mắt nhìn bức tranh rồi mỉm cười nói rằng:

— À, ra vì thế nên cô chờ đờ đã tròn nên cô gái tàn thời trong tranh đấy!

— Phải! chính thế.

— Thế bây giờ cô ấy đâu?

Văn-Khôi nghe câu hỏi ngái im, hai tay ôm đầu thở dài:

Trọng-Dức thấy thế lại nói tiếp:

— Thôi anh lại giấu đi một nơi rồi chứ gì!

Họa sự vẫn im, Trọng-Dức hỏi gắt:

— Thế rỗi sao? Kè nốt chuyện đi chứ!

Văn-Khôi lạnh lùng:

— Thế rỗi Bé chết!

Trọng-Dức kinh ngạc:

— Chết!

Văn-Khôi, con mắt lờ đờ nhìn về phía bối, sênh khắc lại như nி với người trong mộng:

— Chết!

Hai giọt lệ từ từ rò rỉ xuống thành... hai người nhìn nhau... rồi cùng buông rầm nhắc lại:

— Chết!

Văn-Khôi cảm động ngồi lặng đến năm phút, mới kè tiếp theo được câu chuyện:

« Lúc cô Bé mời tôi, tôi thấy cô hùng hổ ho tuôn. Tôi hỏi cô có mệt thi hãy nằm nghỉ, rồi mai tôi bắt đầu vẽ, cũng không sao. Nhưng cô một mực rằng cô bị cảm quaquit như thế là thường chỉ trong chốc lát là hết ho ngay. Rồi tôi cũng không lưu ý đến nữa.

Ngày thứ hai trong lúc tôi đang chủ mục ngẫu cãi dằng boundation của cô bé thì cô lên, con ho rất kịch liệt.

Lúc này cô vẻ đẹp của cô lại tăng bội phần. Con mắt nháy nhẹ của cô, lưu hết tinh thần vào cái đẹp hùng hổ ấy để phác vào vải. Đến nỗi tôi quên hẳn sự đau đớn của cô kiệu múa. Mỗi lúc cô ôm ngực vừa thở, vừa rên, nước mắt chảy ràn ravin tôi nho nhỏ chảy lại đỡ cô ngồi xuống ghế.

Ngoài nghĩ một lúc, cô lại tươi tinh xán tôi vẽ nốt cho xong. Ngày nay tôi ngâm ra thì tôi đã rằng cô

Bé biết trong người ôm nặng, nhưng cô gương vi sợ nếu tôi không vẽ kịp bức tranh thì cô mất món tiền thuê để gửi về cho cha uống thuốc chăng?

Nhưng hôm thứ ba xong kỳ vẽ buổi sáng thì cô không sao gương được nữa, tôi phải cùng cô Hồng nung cô vào buồng, rồi tôi vội đi mời dok tờ.

Hai hôm sau, cô chết.. Cô mắc bệnh đau phổi đã lâu, tôi hết sức thuốc thang mà không sao cứu chữa được nữa.

Tôi oil bao giờ cho tôi hết hối hận! Cô gái nhà quê có nhín ho, cô

Văn-Khôi biết ngay là cô học trò, liền vội vàng bước ra. Cô Hồng cúi chào rất lễ phép, hỏi thăm:

— Thưa thầy, tôi đến thăm thầy đã đỡ chưa?

— Cám ơn cô, tôi đã được khá. Rồi chàng giới thiệu hai người:

— Cô Hồng.. Ông Trọng-Dức, một người bạn thân nhó.

Hai người cúi đầu chào nhau.

— Mời cô sang buồng bên ngồi chơi soi nước! Tôi đương thuật cho anh Trọng-Dức nghe câu chuyện cô Bé!

Hồng nghe thấy nói đến tên cô Bé thì ra rằng không được vui và có vẻ

Trọng-Dức đương muốn nghe nốt câu chuyện, liền nhận lời ngay. Văn-Khôi bẩm chuông điện. Một tên người nhà vào buồng:

— Bão bếp làm cơm có khách!

— Vàng.

Trọng-Dức ngồi hút thuốc lá, nét mặt cô rạng ng Emerson. Rồi buột mõm bảo ban:

— Cúng đẹp đây chứ!

Văn-Khôi không hiểu:

— Anh nói bức tranh!

— Không! cô Hồng ấy chứ!

— Cô ấy thông minh mà lại có tài!

— Không nói tài, nói đẹp kia.

Văn-Khôi nhìn vào bức tranh:

— Đây bức tranh này cũng vẽ cả ấy đấy!

Trọng-Dức ngạc hỏi:

— Sao bảo hình cô Bé kia mà!

— Phải, nhưng cô Bé chỉ có cái mặt, còn thân thể là thân thể cô Hồng. Tôi vẽ song cùi đầu thì cô Bé thế bệnh. Cô ấy chết, tôi cắt đàm trọng thể lâm, lại gửi biếu ông cai Ban năm chục bạc. Tôi buồn đến gần nửa tháng, chẳng vẽ được tí gì, ngày nào cũng ngồi nghĩ vơ nghĩ vẩn... chứ thực ra không chắc có phải vì tôi yêu hay tôi thương người mệnh bạc! Ma nay tôi nghĩ lại, tôi cũng không biết tại sao tôi nghĩ vơ nghĩ vẩn mãi như thế. Có lẽ vì tôi hối hận chăng? Nhưng xét ra tôi có tội gì? Thiết tưởng có lẽ chỉ vì tôi tiếc cái nhan sắc tuyệt thế kia quá với rỗi cõi trần đế mà thôi... Tôi àu sầu ủ rũ đến nỗi cô Hồng trước còn kiêu lối an ủi, — cô ấy an ủi tôi mòi lại vò lý chử! — sau chán cũng mặc tôi với sự nhớ hao thương huyền của tôi.

Nhưng được một tháng thì tôi quên. Công việc hàng ngày lại sâu vào đấy như thường.

Một hôm nhìn cái đầu vẽ trong khung vải, tôi lại nhớ đến bức tranh gửi dự đấu xảo mỹ thuật. Tôi liền nhờ cô Hồng ngồi đè tôi vẽ nốt cho xong cái hình người con gái ngồi mơ mộng mà tôi đã phác họa qua loa ở trong quyền vở ráp. Chỉ tuần lễ sau là công trình của tôi hoàn thành. Tôi kinh ngạc lì bặt: tôi ấy lại là một bức kiệt tác của tôi. Va cái mà cô Bé đẹp mê phẩn, may mắn nó vào cùi mình cô Hồng nứ lại tăng đep bội phẩn.

Tôi ngã n nghĩa bức họa ngày nay

ngồi nghĩ, rồi cáo từ xin về.

— Xin phép thầy cho em về, kéo nhà đợi cơm, gần đây giờ rồi.. em chỉ cốt lại hỏi thăm tin tức bệnh trạng thầy mà thôi.

— Vàng! thế cô về nhé. Mai mời cô đến học! Tôi đã được khỏe hẳn như thường!

Sau khi cô Hồng về, hai người lại cùng nhau vào buồng bên. Văn-Khôi nói:

— Anh em xa cách nhau lâu, bây giờ đây nay. Vây hôm nay mời anh ở đây soi cơm soáng rồi ngủ với tôi một tối.

Lиên giờ của ra buồng nốt. Văn-Khôi lung linh nghe thầy nói:

— Mình cô, cô không có tên là Khôi?

sang ngày khác, bỏ cả công việc, rồi đến ngày phải đóng hộp gửi đi Paris, tôi cũng chẳng gởi nữa.. Hình như tôi yêu, tôi mê, tôi thương từ người trong tranh, tôi muốn giữ lấy một mình, không cho ai được ngắm tôi. Ký thực chỉ là cái lòng yêu mỹ thuật, yêu cái đẹp...

Trọng-Dức mỉm cười :

— Nào tôi có nói gì đâu mà cứ phải phản Trần mãi thế. Vâng yêu mỹ thuật, yêu cái đẹp hay yêu người đẹp cũng chẳng sao kia mà ! Nay người ta đã chết thì dẫu anh yêu hay chẳng yêu cũng thế, phải không anh, trừ ra khi anh yêu cả hai.

— Anh bảo cả hai gì ?

— Cả hai người chửi cùa cả hai gì nữa ?

— Bậy !

— Hay họ ghê nhau ?

Bỗng Văn-Khôi chàng chọc nhìn bạn hỏi :

— Anh có tin rằng có linh hồn không ?

— Người ta ai chả có linh hồn !

— Nhưng khi ta chết rồi linh hồn có còn phảng phất ở dương gian được không ?

— Cái đó đê xin những các nhà thần học.

— Không, tôi hỏi thật mà, anh có tin rằng có ...

— Cứ ma phải không ?

— Vâng, có ma !

Văn-Khôi vừa nói rút lời thì một luồng gió lạnh ở hò đưa tới thời jungle cánh cửa kính. Hai người thốt nhiên cùng đứng phắt dậy nhìn nhau.,, Rồi Trọng-Dức cười bảo bạn :

— Ban nay tôi mở cửa nhìn ra hò, lúc đóng lại quên không vặn quá nắm, làm bạn tôi sợ thất sặc.

Văn-Khôi cũng cười gượng, ngồi xuống đáp lại :

— Thị anh cũng sợ !

— Phải đấy ! Tôi ngồi nói chuyện với anh bết đậm nay rồi cũng đến lấy cái bệnh sợ vợ sợ vẫn của anh mất thôi... Nhưng còn câu chuyện của anh ? Hình như anh kể đến chỗ ngắm bức tranh đẹp kia.

Văn-Khôi ngồi bên một người vui tính, nói dưa luôn mòn, nên dần dần cũng bắt về sự hối hắc ban đầu, chàng mỉm cười, cái nụ cười mơ màng trong giấc mộng, rồi thông thà kế tiếp theo câu chuyện bá giờ.

« Một buổi chiều, cách đây hai tuần lễ, một buổi chiều mưa dầm, gió may. Tôi ngồi ở cái di-văng anh dương ngồi, Bức tranh đè nguyên chỗ ngày nay, nghĩa là ở ngay trước mặt tôi. Tay không lấy gì làm rết cho lắm, nhưng chả có việc gì nên tôi cũng đốt lò sưởi cho đỡ buồn.

Nhin qua cửa kính ra hò, mưa phùn che mờ mịt. Hẳng xa xa những

Trọng-Dức hỏi voi :

— Cô Bé nào ?

— Cô Bé trong bức tranh, rồi... rõ ràng mắt tôi trông thấy... tôi sợ rằng tôi mà, với lấy tay nọ vèo tay kia... thấy đau... »

Văn-Khôi cảm động không kìm được nước, ngồi cúi đầu lắng lạng.

Trọng-Dức sối ruột moan biết chuyện voi hỏi : mắt anh trông thấy cái gì ?

— Tôi rõ ràng trông thấy người con gái trong tranh thông thả đít dày, rồi từ từ khoan thai, mòn tun tim cười, tiến dần chỗ tôi ngồi... Tôi kinh hoàng hoảng kêu rú lên một tiếng

cô Bé mà tiếng nói giọng cười thi lai là tiếng nỗi, giọng cười của cô Hồng

Rồi Bé trô ra phía hò bảo tôi :

— Trời đẹp, ánh sáng trong thế giới mà ông ngồi xử lý ? Ông cũng em ra chơi thuyền đi.

Tôi ngước mắt nhìn qua cửa kính thì quả hò trước Bách không còn trong cảnh u ám mưa phùn nữa. Trên rặng cây đang dựng cỏ ngay, trảng râm dừa đang chiếu ánh xanh mát nước hò...

Bé cười bảo tôi :

— Thuyền em đi-kéo lại chỗ bờ rồi, ông chờ em ấy một tí nhé.

Bé chạy vội đi đến cái hồ một phát. Lúc trôi về thì nghiêm chỉnh là một cô con gái thỏa mãn, khẽ áo mỏm sòng, y hệt cô lili là tôi gặp ở chén đê sông Luống vậy.

Tôi ngán Bé từ lâu rồi chả rỗi nói :

— Em ăn vận thế này trông cũng đẹp, nhưng trời rét mà em đi chân thế có linh không ?

Bé sẽ nói :

— Không, em không lạnh Giờ es rét đâu mà em lạnh Giờ mát lắm !

— Nàng gái em cứ để nguyên quần áo đẹp, anh yêu hơn

— Vậy anh chỉ yêu quần áo đẹp thôi à ?

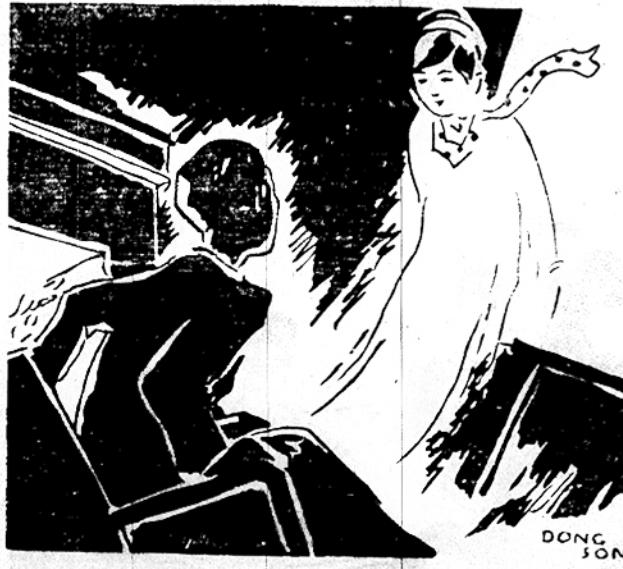
— Nhôi anh lỡ lời, em tha thứ cho ...

— Mắt quần áo đẹp tai chò sau được đờ?

Giọng nũng-niú như trẻ con của Bé khiến tôi, nghe cõi cõi cảm tưởng là lâng Xưa nay tôi nói chuyện với phu nữ kẽ cũng dĩ dù hàng người, thám có, sợ cõi, trí thức cõi, ngu dại cõi, lão thời cõi, thủ cõi, thành thị cõi, thán quê cõi, thế mi chưa hề cõi cõi cảm tưởng giống giống như khi ấy tôi đứng trước mặt Bé. Mái có điều này thú nhất cho tôi, là hể tôi ước sao thì được vậy liền. Như là tôi chỉ le Bé cười nhẹ bõ rãig đèn ra thì, thế mà khi cặp môi thăm kia hé ra phè ngay bộ rãng trắng nõn ...

(Còn nữa)

HAI-KHUNG

luogn cây đường Cô-Ngư lờ mờ lùi biến vào giữa quang trời nước một

mẫu u ám, trông tựa tựa như một bức tranh tàu vậy.

Trong lò sưởi tiếng lửa reo, điểm tiếng tí tách của đồng thanh hông cùi xoan ...

Cánh hò dần dần lùi vào trong đêm tối. Nghe qua cửa kính tiếng gió se se vù vù..., lửa lò sưởi thấp thoáng chiếu ánh vào bức tranh... tôi thấy hơi nặng đầu... mỏi mặt...

...vỗng... trời ơi !... bỗng có Bé

ngắt đi...

Nâm ngón tay mít lạnh đặt vào trán tôi... tôi nghe mang mang như có tiếng dịu dàng bên tai:

— Em dậy mài ông đừng sợ... em Bé đây mà !

— Tôi mày ch惶ng mít ngồi nhòm dậy... Bé đứng bên tôi, vẫn mún mím cười, rồi bảo tôi :

— Ông quên em rồi sao? em đến ta on ông đây... thực ông thương em quá đó.

Mắt tôi không chờ chú ý nín Bé, nương quái la! ngay thi chàu người

Phúc Lợi

7.9.11 ROUTE DE HUE HANOI

DIỄM TÂM...

TIỆN NHẤT
LÀ ĂN BÁNH TÂY THÁNG
của hiệu
VAN LAN

BOULANGERIE
VAN LAN

220 ARMAND ROLISSEAU 220
TEL 621
BÁNH NGON - CƠ HƯƠNG VỊ
ĐƯNG PHẾP VỆ SINH

BA BÚI
ĐÙA LẠI
TÂN NHA
SÁNG
TRÚA
CHIỀU

Ngọc có vết!

Tôi không ưa đánh tam cúc, nhưng nè
Bạn nhận nột hán. Ngày iết, không cờ
bạc thi không vui, và trong bạn có mấy
cô con gái, cõng chơi nén lai dẽ vui lắm.
Tiếc không có cô nào xinh, nén lâu tôi
đãm chán đã bắt đầu ngáp như một
ông nghị viên vậy.

Bỗng trong bờn cõi người nói :

— Kia chị Thảo!

Cô Thảo, một người con gái rất đẹp,
cái đẹp tươi tắn mà có duyên, ghê, ngồi
vào cái ghế bên cạnh giường, đưa mắt
nhìn khắp mọi người. Lúc nhìn đến tôi
thì dừng lại, cặp mắt trong dâm dâm,
rồi vẽ cái đầu chó.

Túi lúc có cô Thảo đánh, thời tôi mới
biết chia tam cúc là có thú vị, nhưng
nhieu khi tôi có dối pháo mà người ta
lật đổi mă tôi cũng chui, nhiều khi tôi
quay lén lại xuống lá luợng, làm
mọi người cười ồ, — tôi thì bận nhìn cô
Thảo, nên chỉ nghĩ đến chui.

Cô Thảo thì hình như đánh tam cúc
ít gò lám; vừa ngồi một lúc đã được hai,
ta đồng bạc, hao xu, để bùa bón trước
mắt.

Nếu thi Léo: chân cõi dõ, người thi
bão cõi đánh giòi. Tôi không biết nói gì,
nên cũng chém một câu :

— Chân ẩy ta nhát!

Vừa nói xong thi thấy mọi người như
đó nhún khom cuộn, còn có Thảo
thì mặt đỏ bừng, cái gầm xưởng, nói vò:

— Nào nhà cái gọi gi?

Tôi bỗng ngỡ, không hiểu ra làm sao.

Sáng! Lèm seu, khi tôi dậy, điều thứ
nhất là rgiêng ngay đến cô Thảo, tôi hỏi
sẽ bạn :

— Ngày em, cô Thảo người làng này?

— Phả!, người làng tôi.

— Con ai thế?

— Con cù Tuần láng tôi. Anh hỏi làm
gi mà cần thận thế?

Tôi cười :

— Không có chuyện gì, thi hỏi vẫn vui
choi, chả vì có gì cả.

— Hay anh lại mè rồi? Đẹp đắng chui!

— Còn nói, sao lại người đẹp đến thế?
Tôi đã thấy nhiều người đẹp, nhưng
nhìn láu thì không thấy mũi hơi đẹ.
cùng thấy mũi hơi già. Nhưng cô
Thảo! hóm qua tôi có đánh giòi đâu,
tôi chỉ nhìn thôi, càng nhìn càng thấy

tôi mím cười, như có ý gi. Tôi bức mình,
hỏi :

— Sao anh cười luôn thế?

— Anh muốn tôi vào chơi bên cù Tuần
phải không? Thi vào!

Nhung bạn tôi nghĩ một lúc, rồi nói:

— Không nên.

Tôi lại thất vọng, giận ciỗi bảo bạn:

— Anh như có điều gì muốn giấu tôi;
thật ra, chẳng qua tôi thấy người đẹp,
thì muốn nhìn, muốn ngắm như ngắm
một bức tranh vậy, chứ anh nghĩ như

cứ giận, tôi xin chịu nhung vóc nhà cụ
Tuần, thi tôi nết định không vào.

Tôi tên nén xem lại nát cõ Thảo
lần nữa, hai lần nữa, mãi mãi, đầu không
cõ hy vọng ơi. Tôi trốn bạn, tìm đến công
nhà cụ Tuần. May quá gặp may cõ Thảo
đi lễ tuần về.

Ban ngày, trông rõ mặt lại càng đẹp
bội phần, tôi ngả mũ chào, có cung
nghiêng đầu hơi mím cười chào lại. Giá
tôi nhìn được mõi cõ ta rồi lấy làm thỏa
nguyện, đi vè ngay thi không sao, nhưng
tôi lại hom, quay mõi nhìn theo cõ,
ngầm cõ từ đầu đến chân, tõng tôi lung
hung như người thất vọng, như người
mõi dược vật quý, nhõ tay đánh võ
mặt: ra cõ Thảo của tôi đơn chán,
hai cái chân cõ to bằng hai cái chân voi.

Bấy giờ tôi mới hiểu vì có gi khi đánh
tam cúc, tôi nói « chán cõ to » họ cười
rõ, vì có gi bạn tôi không muốn cho tôi
nhắc lại cõ Thảo.

Khi tôi vè nhà bạn, ban thấy tôi cõ
về thất vọng, hỏi ngay :

— Anh lại trốn tôi sang nhà cụ Tuần
rồi chử gi?

Tôi lắc đầu nói :

— Tại tôi không nghe anh!

— Ai bảo anh không nghe tôi. Anh
muốn tướng cõ người hoàn-toán, tôi cõ
để cho anh tướng thế. Tôi không muốn
anh thất vọng, sợ anh giống cả năm.
Bấy giờ...

— Phải, bấy giờ tôi mới biết ở đời thi
thoảng qua, thi còn hay, chả nếu tim
chobiết rõ thì bao giờ cũng thất vọng.

Về sau, mỗi lần tôi gặp người đẹp, thi
tôi chỉ nhìn thoáng qua... tôi nghĩ đến
cõ Thảo.

EAO-SUN

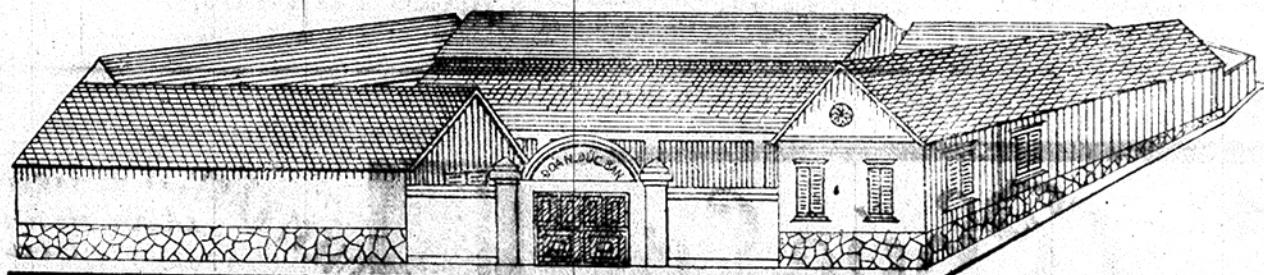
DONG SON

tôi, từ cõ vòi thân, kiêm lấy miếng ăn
còn vát vả, đầu dám nghĩ đến một cõ
con gái con cù Tuần, dãy đẹp lai sang.
tôi nào dám kỳ vọng điều gì.

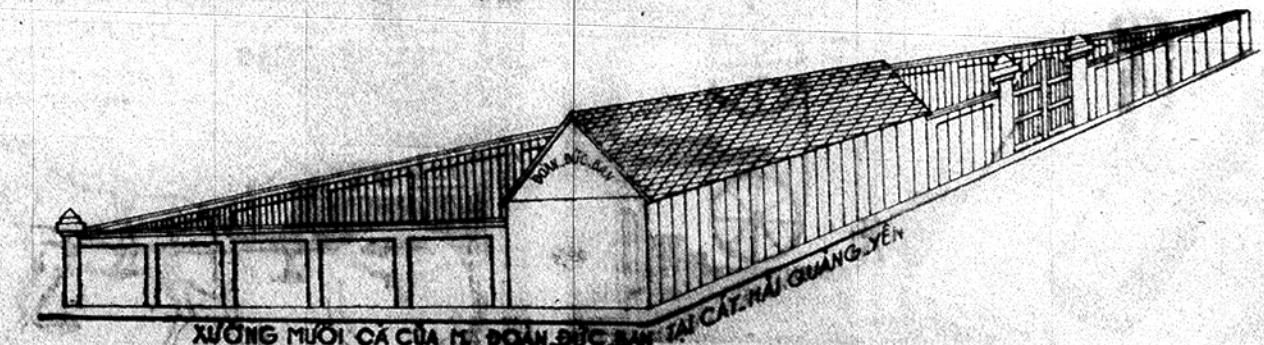
— À ra, anh giận tôi sao?

— Không, nói đẽ anh rõ rằng ý tôi cõ
nhìn người đẹp, được nhìn xưởng là vui
rõi, anh làm như anh sợ tôi nghĩ
ngóng cuồng nên phải cản đi.

— Anh không hiểu tôi, anh giận tôi, thi

XƯỞNG LỌC NƯỚC MÁM TRẮNG CỦA M. ĐOÀN ĐỨC BẢN TẠI CÀT HẢI QUẢNG YÊN

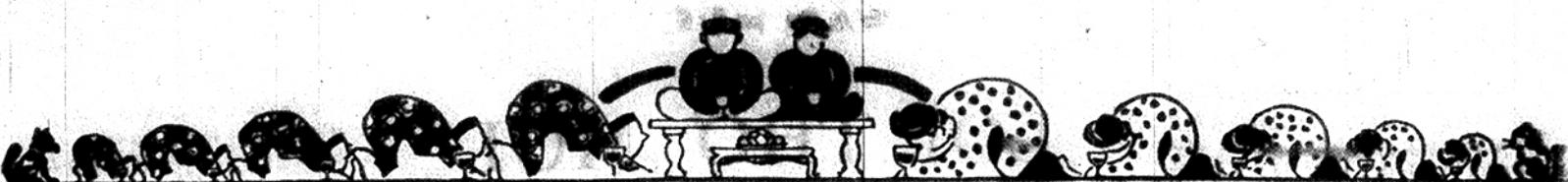
Cửa hàng và xưởng mắm do M. Đoàn Đức Bản quản trị lấy

Cửa hàng bán Nước Mắm

32 phố Bờ Sông hàng
Núi (quai Clémenceau)

Hanoi

Phố Bến Lầu Thụy
Rue Maréchal Foch,
Hai Phong

VUI CƯỜI.

CUỘC THI TRUYỆN « VUI CƯỜI »

Bắt đầu từ số 23 bản báo mở một cuộc « thi cười ». Trong mỗi số, sẽ đăng lên độ bốn, năm bài mà bản báo xét ra là hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng:

Giải nhất một năm báo, giải nhì nửa năm báo đề thường hai bài hay nhất trong bốn kỳ báo ấy.

Mỗi bài không được quá ba mươi giây.

Xin để rõ ở báo rõ ràng, để tiện việc gửi báo biếu.

CUỘC THI TRANH KHÔI HÀI

Mỗi số báo sẽ có đăng vài bức tranh hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng:

Giải nhất một năm báo.

Giải nhì nửa năm báo.

Tranh vẽ chiêu giải 10 phần, chiêu cao 10 phần, có lời chú thích hay không cũng được, miễn là buồn cười.

Mẹ lời phân trần

Có nhiều người hoặc bắt chước chuyện cũ hoặc dựa theo chuyện cũ hay chuyện nước ngoài mà làm bài « vui cười ». Trừ một vài chuyện đã phổ thông ai cũng biết còn thi không tài nào mà kiểm soát cho khắp được. Vì lẽ ấy nên những bài nào hợp phong tục Annam mà có về tinh kỳ, đặc biệt, thì bản báo cũng cho M. tráng cách.

Phong-Hóa

Danh sách những người dự thi
O. O.—N. H. K. Ferblanc Hanoi : 123 bài — N. T. K. Tiên du Bắc-ninh : 2 bài — V. D. D. Clanceaulme Hanoi : 2 bài — N. V. T. Hồng - phue Hanoi : 2 tranh — P. D. N. Thủ tri Thái - binh : 8 bài — K. S. Tasses Hanoi : 4 tranh — V. V. T. Voiles Hanoi : 1 bài — T. T. M. Hòa - mă Hanoi : 2 tranh — N. V. P. Sup Hung - yén : 2 bài — Khúc khisch D. V. I. Cao - băng : 5 bài — L. T. Mao - khé : 4 bài — D. T. H. Mandarin Hanoi : 3 bài — M. T. P. K. S. Rte Hanoi Sơn - tây : 4 bài — D. H. Courbet Hải - phong : 2 bài — T. M. C. Doumer Hải - phong : 3 bài, 2 tranh — X. C. Papier Hanoi 3 bài — C. N. Bảng Kiều - an : 5 bài — L. V. T. Teitorer Hanoi : 2 tranh — N. S. H. Yến - thái Hanoi : 6 bài — M. X. H. Carrot Hanoi : 2 bài — T. Q. Sách Ninh : 2 bài — N. V. D. Hué Hanoi : 3 tranh — N. C. T. Chapeaux Hanoi : 2 tranh. C. - cao T : 3 bài — D. V. C. dit D. N. Qui - nhon : 5 bài, 1 tranh — T. V. T. Phù - lý : 1 bài — H. K. T. Carreau Hanoi : 3 tranh — T. V. A. Sinh T. Hanoi : 3 tranh.

Của X. H. Hanoi

Nhanh trí khôn

Một tay hắng thanh hay hot quan nhưng khi ngồi rồi hay kiêm những câu chuyện làm quâa không đán. Một hôm vắng việc, thày muốn làm quâa

quan một vài chuyện, nhưng nghĩ mãi chẳng được câu gì mà « tản » cả. Bỗng một con nhện từ trên xà nhà theo sợi tơ vương xa xuống.

— Bầm quan, ào quan... chưa nói rát lời thì con nhện đã theo sợi tơ vương mà leo lên xà nhà mất. Thầy thưa không biết nói gì nữa, bỗng quay mặt ra đường thấy một cái xe cút kít đường xe một cái áo quan, thầy thưa liền chỉ tay ra đường mà nói tiếp:

— Bầm quan, cái áo quan kia chắc xe đến nhà người chết!

Của D. V. C. Qui - nhon

Không, tôi có xem đâu

Bác viết thư cho bạn, đương viết thế thì có cái Hai xem trộm sau lưng. Bác mới viết vào thư: « Thôi xin lỗi bạn, đê lần sau tôi sẽ viết thêm vì lần này có có Hai rinh xem trộm. »

Có Hai lật đật chạy ra trước mặt bà Bác và nói: « ! náo tôi có xem đâu ! »

Của D. V. C. Qui - nhon

Có chứ

Mẹ — Con ăn bánh có cho em con không?

— Thưa mẹ có, con có cho nó miếng giấy gói để nó xem hình cho vui.

Của Đ. C. T. Rue Pav Noirs Hanoi

Ngày sinh nhật

Một đôi uyên ương tân thời đương cùng nhau tri kỷ. Họ vung nhô ra, nũng nịu gục đầu vào vai друг mà thỏ thẻ:

— Cậu có nhớ hôm nay là bao nhiêu nhỉ? Và là ngày gì không?

— Hôm nay là 13 tây chư gì mà là chư nhặt, mẹ lại muốn đi Bách-thú phải không?

— Không, em muốn cậu đi gõ - da mua

cho em cái gì, vì hôm nay là ngày sinh nhật của em. cậu quên rồi à ?

— Tôi vẫn nhớ, nhưng muộn đòi lại vào ngày khác, ước gì may mắn vào ngày 31 tháng tám.

Của T. V. T. Ha-nam

Cái lồng của cháu

Độ lên ô mà còn ngày ngô.—Một hôm chủ Độ chỉ vào đám « lồng mày » của Độ hỏi :

— Cái gì đây?

— Cháu không biết.

— Đây là « lồng mày ».

— Hôm sau hỏi lại Độ :

— Cái gì đây?

— Cái lồng của cháu đấy ạ.

Của L. C. Mao - khé

Hồi thăm đường

Một chủ khách mới ở Tầu sang, bập bê máy tiếng annam, đến Hà-thành hỏi thăm một cậu bé:

Chú khách: — Tôi đi ra hàng Pô đường này được không?

Cậu bé: — Sao lại không được, ai cấm?

Của Đ. V. T. Cao - băng

Hồi đường

Một người có tình hay hỏi trống không.

Một hôm, đi đường hỏi một người đi trở lại rằng: « đi về làng X, đi đường nào gần hơn ?

Người kia ung dung trả lời: « thử đi cả hai đường, đường nào gần hơn thì sẽ biết. »

Của C. N. Kiến - ao

Không mà không ngoan

Trò Nguyễn-văn-Ba muốn nghỉ mà không biết làm thế nào được. Nghĩ mãi được một kế bên ra nhà giày thép gọi là lè-phèo cho ông đốc trưởng:

— Allo! allo! Ông đốc trưởng X phải không?

— Phải, ai đấy?

— Thưa ông, tôi muốn xin phép ông cho thằng bé cháu tên là Nguyễn Văn Ba nghỉ vài hôm, ông làm ơn cho cháu phép.

Vàng được cháu ở lớp nào?

— Thưa ông, tôi ở lớp nhì ạ.

— Ông ấy à?

— Ấy chết, thưa thằng con quên ạ.

Của N. H. K. Rue Féribel Hanoi

Sự thật mắt lòng

Thầy giáo hay có tình quát to.

Trò hỏi: thưa thầy « ta là mèo là gì ?

Thầy quát :

— Là mèo mày :

Trò òa lên khóc.

Mua một biếu một

Trước cửa hiệu « trè tầu » chủ khách đứng mời những người đi qua lại:

— Mời các ông, các « pà » vào mua tè, mua một « piếu » một.

Thầy rẽ, một bà vào mua vài tráng gối để về ban lè. Mua xong, hiệu không biết gối nào. Người mua đòi:

— Còn mấy tráng gối trè biếu của tôi đây?

— Không tực nà, mua một thi mới « piếu » mua nhiêu không « piếu »

Hồi thăm

Cụ lý nhà quê, ra Hanoi chơi. Gặp một cậu cũng mời ra tình lanh này là một, ông cụ hỏi thăm:

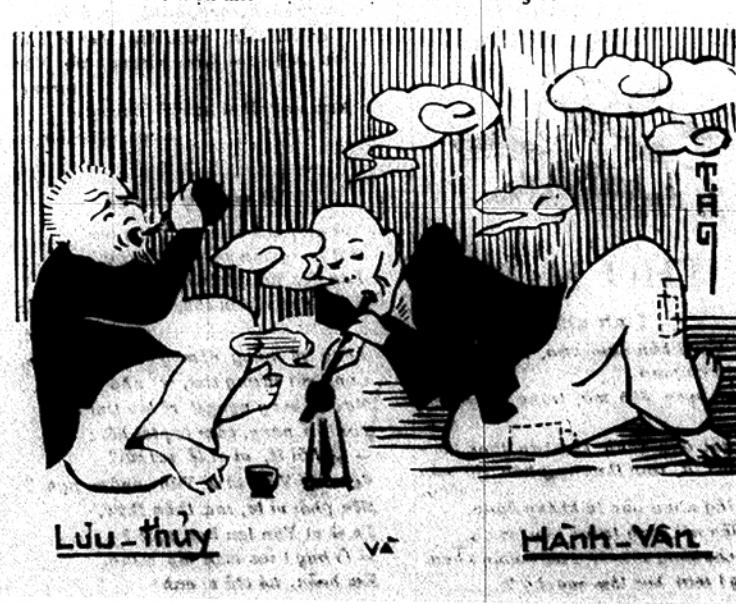
— Cậu làm ơn bảo tôi « vườn bách thảo » ở đâu?

— Thưa cụ, cụ hãy bao cháu về « trại hàng hóa » đi dâng nào thì cháu sẽ dâng cụ đến « Bách thú », vì thay cháu dâng râng Bách thú ở trại hàng hóa.

TA TÂY

Xưa nay hàng hóa
già của ta làm cũng
có phản kém hàng
của tây nhưng áo
pull-over của hiệu
CỰ - CHUNG đẹ
cô phản xuất sắc
chẳng kém hàng
của tây chút nào.

CỰ - CHUNG

LỜI THƠ MỚI

Trong số báo 14, Phong-hoa đã bàn về những chỗ không hay, không hay và bị bắt buộc vào trong khuôn áo của lối thơ đương luật. Tác giả bài ấy kết luận rằng « bỏ luật, niêm, đối, bỏ diện tích, sáo ngùi, nghĩa là tóm tắt, dừng bất chước cõi nhân một cách nô lệ. Thơ ta phải mới, mới vẫn thế, mới ý tưởng ».

Nay bản báo nhận được bức thư của cô Liên-Hương đề gửi cho ông Phan Khôi, nói về lối thơ điệu mới của ông, ý tưởng có nhiều chỗ giống với ý tưởng bản báo. Vậy bản báo vui lòng dâng lên mục văn học và sẽ lục tục dâng các bài thơ mới của các bạn thi nhân. Sau đây, xin dâng bài thơ của ông Phan Khôi và mấy bài của ông Lưu-Trọng-Lư mà cô Liên Hương có gửi kèm với bài bình luận của cô, để giới thiệu với độc giả một lối thơ mới.

Phong-Hoa

ngoài để cho nỗi lòng được nhẹ nhàng, hề hả.

Nếu cứ phải uốn nắn theo khuôn khổ chặt hẹp, như hiện tình thi ca nước nhà, thì họ phải thất vọng biết đường nào! Vậy ta còn ngần ngại gì nữa, mà không mở rộng cái « lãnh thổ » kia ra, để mặc sức cho họ đem những cái thiên tài phú bẩm ra mà đưa hơi vùng vây. Làm vậy, hoặc giả có kẻ hoài nghi mà bảo rằng: « Phóng tung buồng lung quá rồi thành ra lộn sộn, mất cả nết thơ ». Trong cái lúc quá độ, ấy phải như thế, có buồng lung, có phóng tung mới có thể phát triển hết những cái rất hay, rất quý, rất đẹp trong mình, tuy có chiêu lộn sộn, nhưng một ngày kia thành thực rồi, sẽ trở vào trong những cái nguyên tắc lối lõi, rộng rãi hơn, tự do hơn.

Dám khuyên Tiên sinh nên manh dạn một lần nữa mà tiến lên đường

Cái lối thơ mới của chúng ta là đương ở vào cái thời kỳ phôi thai, thời kỳ tập luyện, nghiên cứu. Không biết rồi đây nó có đi được đến chỗ thành công, hay là nửa đường mà bị đánh đập! Đó là sự bí mật của lịch sử văn-hoa mai sau! Dẫu thế nào đi nữa, nó cũng có cái giá trị là giúp cho sự tự do phát triển của thi ca, đưa thi ca đến một chỗ cao xa rộng lớn, nó như thúc giục, như khêu khích, như kêu gọi nhà thi nhân ra làm một cuộc cách tân, dẫu có thất bại, thất bại vì lòng mong ước quá cao, thì nó cũng đã hiến cho ta một cái công lớn: nó chính là một tiếng chuông cảnh tỉnh làng thơ giữa lúc đương triền miên trong cõi « chết »

Trong lúc ban đầu mà đã với mong ước có những tay « thầy thợ » chon-chinh (véritables maîtres) thật là không thể nào được. Nhưng trái lại, nếu có ai xem thường những người sáng kiến ra cái lối « thơ mới » kia, tưởng e cũng đặc tội với tiền đồ văn học của nước nhà lâm vây.

Cô LIÊN-HƯƠNG
(Eai-Foo)

THƠ MỚI

Tình già

Hai mươi bốn năm xưa, một đêm vừa gió lại mưa.

Dưới ngọn đèn mờ, trong gian nhà

nhỏ.

Hai cái đèn xanh, kề nhau than thở:

— Ôi! tôi là, tình thương nhau thì vẫn

nặng.

Mà lẳng nhau hẳn là không đáng.

Để tên nổi, tình trước phụ sau

Chi chè bắng sớm liệu mà buông nhau.

— Hay! mới bức lâm sao chó?

Buông nhau lâm sao cho nỗi.

Thương được chàng nào, hay chàng

nấy.

Chẳng qua ống trời bắt đòi ta phải vay.

Ta là nhân ngã, đâu phải vợ chồng,

Mà tình việc thùy chang?

Hai mươi bốn năm sau, Tình cờ dắt

khách gặp nhau,

Bồi cát đầu đều bạc.

Nếu chẳng quen lung, đỡ nhìn ra được.

Ôn chuyện cũ mà thói. Liếc đưa nhau

đi rồi.

Con mắt con có đuôi.

Phan-Khôi

Bỗng dưng một con thuyền,

Trăng lên đầu ngọn núi.

Đối cảnh với người yêu,

Cầm tay tôi gan hỏi :

— Mộng Ván ơi! vú trụ nợ bao la,

Nén cười hay nén tài? . . .

Lặng lặng tự Hằng Nga,

Ván nhìn tôi mà chẳng nói.

Lưu-Trọng-Lư

Trên bãi biển

Giác mộng tình

Thùa lương, khách đã vắng.

Trời nước mênh mông, duy còn có bốn

mặt nhìn nhau lặng.

Trên cát, vó tình, vạch chử : Ván,

Ta vạch vừa xong, sóng xóa dần . . .

Mim cười, Ván sê nói :

« Người yêu Ván hối!

« Sao người lại quá đần?

« Hắn này cũng giệt, nà còn tên? »

Hắn tưởng nghìn thu, nhớ bãi cát,

Tan tác, náo hay, vì sóng bạc.

Cuộc trăm năm dừng có đà mang.

Tinh nhân chung kiếp da tràng

Lưu-Trọng-Lư

Lại nhớ Ván

Hôm nay dạ lại bần thần,

Nhin đám mây chiều, lại nhớ Ván,

Này mây hối! mây chiều hối!

Bừng lại đây, chờ ta với.

Theo dấu chim xanh,

Rẽ lối trời tình,

Cây cảng dì giờ,

Tim nơi Ván ơi.

Chờ lúc nắng tựa song thưa.

Ngang trời, ta đỡ trán mưa.

Trong cánh song, nắng ngồi ủ dột.

Trên lầu tiêu, mưa kêu thánh thót.

Kêu rằng : « Ván nương hối! Ván

nương.

Mưa nay, lá lệ người thương ».

Lưu-Trọng-Lư

Vì sương thu đỗ

Thế giới bên minh tát láy say.

Một nàng nán ní với gốc cây.

Lán dận tùng trên cồn vàng bạc,

Ói! cái đẹp nghìn thu, hương vì ai thắc

mắc.

Lặng im nắng đêm giọt sương gio.

Cung với sương thu, lá nhỏ theo . . .

Nương bóng ngọt rẽ lau tim tôi.

Tôi taten nàng, cầm tay tôi hỏi :

— Lại hối! ôi! ai là sợi sài?

Ván hối Ván, vì ai Ván ngậm ngùi?

Nếu phải vì ta, mà thẫn thức,

Ta sẽ vì Ván lau hạt, ngọt?

— Ô hay! sao buộc lẳng minh.

Em buồn, hả chỉ vì anh?

Này anh hối, kè tai em gan nhò:

Hồ lịt đầy, vì sương thu đỗ ».

Lưu-Trọng-Lư

Gượng vui

Ngày xuân vừa nở hoa.

Có phải rời rìa.

Bao giờ trở lại, tôi không hay.

Tôi có hẹn có sáng hôm nay.

Gặp nhau lần chót cho khôi nhớ.

Kéo rồi dâng, biết bao giờ lại sấp gõi

Tôi dừng đợi có giờ gốc mai.

Chung quanh tôi hoa trắng rực rỡ.

Cô lững thững đến, mặt hoa tươi cười...

Cô vui là vui gượng dãy thoi.

Chữ lồng tôi đau.

Thì có lẽ đâu . . .

Thôi, có giấu tôi làm sao được?

Vật áo kia vì đi qua vường sương

vớt.

Hay vì thương tôi, thương rõ, lúc

phân chia.

Mà ướt đầm như kia!

Tân Việt

Cái vui ở đời

Một buổi sáng mùa hạ,

Công việc đã xong, người nhân nhả.

Ngoài vườn vắng.

Giải sen, hoa lwm đwm trắng.

Mắng gốc hoàng lan hương đưa ngát,

Trên con đường mát,

Ánh nắng như théu hoa.

Tiếng chim khuya như sinh ca.

Nóc nhà gác dò lười.

Hôm nay mới thấy có cái vui.

Sống ở đời.

Tân Việt

Ngày xuân vắng khách thơ

Năm vừa rồi,

Chàng cung tôi.

Nơi vùng Giáp Mô.

Trong túp lều cỏ,

Tôi quay tui,

Chàng ngâm thơ.

Vườn sau chim giục giã.

Nhin ra, hoa đua nở.

Dừng tay, tôi kêu chàng :

« Ngày nay bạn ! xuân sang »

Chàng nhìn xuân, mặt hồn hờ,

Tôi nhìn chàng, lòng vồn vã.

Rồi ngày lại ngày.

Sắc màu phai.

Lá, cánh: rụng,

Gian nhà: trống.

Xuân đi,

Chàng cung đi.

Năm nay xuâc cõi rói !

Người xưa không thấy tôi . . .

Thanh-Tâm

Xin mảnh dùm

Trong các người An-nam làm xe, chỉ có hiệu An-Thái số 21 phố Nguyễn Trọng Hiệp Hanoi mới có xưởng tông rải dù thô đồng, thô rèn và thô sơn.

Công việc làm cần thận giá phải chăng. Đầu đà phu-tùng và chambre lốp, vải lợp mái, vải dưa làm ô-tô và xe tay giá rất rẻ.

THƠ MỚI

Tình già

Hai mươi bốn năm xưa, một đêm vừa

gió lại mưa.

Dưới ngọn đèn mờ, trong gian nhà

nhỏ.

Hai cái đèn xanh, kề nhau than thở:

— Ôi! tôi là, tình thương nhau thì vẫn

nặng.

Mà lẳng nhau hẳn là không đáng.

Để tên nổi, tình trước phụ sau

Chi chè bắng sớm liệu mà buông nhau.

— Hay! mới bức lâm sao chó?

KIÊNG

(Hai kich hai hối hai cảnh)

KHAI-HUNG soạn

HỐI I

Hôm ba mươi tết

Mợ (nุง nịu) — Sáng mai năm
sớm, cậu phải kiêng cho em đấy nhé!

Cậu — Mợ giàn lâm! Kiêng với khem!

Mợ — Thôi! Tôi biết cậu rồi! Cậu
vẫn minh...

Cậu — Tôi cũng biết mợ rồi! Mợ
bù lầu!

Mợ — Hè! Hù lùu!.. Có kiêng cù
lành chư!.. Thế cái nạn ô-tô đâu
năm, cậu không nhớ à?

Cậu — Nan ô-tô nào?

Mợ — Cái nan ô-tô xuất chết trưa
hôm mồng một đầu năm nay, chúng
minh về quê mừng tuổi thầy mợ
ấy mà!

Cậu — Ủt! Thế sao?

Mợ — Cậu có biết tai sao sảy ra
sự rủi ro ấy không?

Cậu — Tại hôm ấy giờ mưa giặc
ma tai-xé của mình lại tay lùi non
chứ sao?

Mợ — Không! Không phải! Chỉ
tai vừa sáng bảnh mắt cậu đã kêu:
Chết chửa!

Cậu (cười ngặt, cười nghèo): — Ấy!
Vì tôi kêu chết chửa nên mới chưa
chết, nếu không thì đã chết ngoéo
rồi còn đâu!

Mợ — Cậu chỉ nói dồn! Lại điều
này nữa: cậu có biết tai sao suốt
năm nay chúng mình cãi nhau luôn
luôn không?

Cậu (cười) — Tại mợ cứ ương-ương,
gan gan quanh năm chứ gì!

Mợ — Cậu ương-gàn ấy có được
không?

Cậu — À tôi hiểu rồi! Tại hôm
mồng một tết mợ cứ cau-có mắng
dùi tôi...

Mợ — Không phải! Tại sáng hôm
mồng một cậu buột mồm nói: Khi
qua!

Cậu — Nói khỉ quỉ thì sao lại có
liên can tới sự cãi nhau được?

Mợ — Đã nhẫn thò như khỉ thi
giữ sao được khỏi cãi nhau.

Cậu — Còn gì nữa, kè nốt đi.

Mợ — Lại sáng hôm mồng hai,
trong khi tôi đi lễ chùa, cậu bắt
nó quét nhà.

Cậu — Nhà bẩn ngập những xác
pháo chẳng quét đẽ mà thờ!

Mợ — Ấy thế, quanh năm buôn

bán mới lỗ lồng chồng.

Cậu — Khô lầm, mợ giàn lầm.

Mợ — Tôi giàn mặc tôi, Nhưng thế
nào mai cậu cũng phải kiêng cho tôi
đấy. Không có thì khô với tôi.

Cậu — Vâng, thi kiêng. Còn kiêng
diều gì mợ giàn nốt cả di.

Mợ — Khi mới dậy, cậu nên mặc
áo đen, hay áo gấm vào ngay, chừ
dừng vẫn áo trắng, và cậu lúc nào
cũng vui tươi chứ đừng buồn rầu.

Cậu — Hết rồi chừ. Tôi nhắc lại
những điều phải kiêng cho mợ nghe,
hết thiểu thi mợ bảo nhả... Nhưng
mà chả chơi, đê tôi lấy bút mực
ghi cần thận, (cậu vừa đọc vừa chép
vào một quyển sổ nhỏ):

Mợ — Không biết.

(Rồi xuống nhà)

HỐI II

Sáng mồng một tết

Mợ (ngồi đánh phán ở bàn rửa
mặt, quay lại nói với cậu còn nằm
ở giường): Năm mới, mừng cậu
vạn sự như ý!

Cậu — Ý tôi chỉ muốn ngủ xuốt
ngày. Vậy chắc trong một vạn sự mợ
đề tôi được sự ấy như ý!

Mợ — Ấy! Năm mới phải dậy sớm
cho may mắn chứ.

Cậu — Vâng, thi dậy cho may mắn.
(Rồi với mở túi lấy quyền
sò con mở ra đọc):

Mợ — (cười gượng) Hôm qua, không
chè!, nhưng cậu chiều em cậu cứ
kiêng cho.

Cậu — Vâng thi kiêng. Mợ bằng
lòng nhẹ.

Mợ — Mọi cậu đi rửa mặt.

Cậu — Nào có thằng nõm nào nó
thò mặt lên đâu?

Mợ — Ấy, cậu lại quên rồi.

Cậu — Quên gì?

Mợ — Sao cậu không kiêng?

Cậu — Kiêng cả chũ nõm à? (mở
sổ đọc thực nhanh):

Một là chết chửa, hai là khỉ quái,
ba là quét nhà, bốn là áo trắng, năm
là mếu-mão. (Rồi quay lại mợ, nói):
Đã mợ coi không kiêng nõm.

Mợ — (tắt quá, nhăn mặt, và buột
mồm nói): Tôi cũng đến khô với
cậu, đúng một tí thi mở sò.

Cậu — Ô kia, mợ nhăn nhó kia,
kiêng. Má sao mợ lại nói khô qua.

Mợ — Nhưng cậu trêu tức tôi, làm
tôi phải phạt cậu.

Cậu — Kia sao mợ lại phạt cậu, năm
mới phải vui cười chứ.

Mợ — Giời ơi! Gần ơi là gần... Năm
mới người ta, làm người ta giống
quanh năm mãi thôi.

Cậu — Có mợ làm giông tôi thi có,
sao năm mới mợ đã ki kèo tôi mãi
thế?

Mợ — (tắt uất lén) Khốn nhưng
mà cậu làm tôi đến chết mất.

Cậu — Kia, mợ kêu chết (đọc); mà
là không được kêu chết chửa, sợ mặc
nón ô-tô.

Mợ — (thấy chồng đọc, cau mặt):
Rõ khỉ.

Cậu — (nghiem nghiêm đọc) Hai là
không được nói khỉ quái, sợ quanh
năm vợ chồng cãi nhau.

Mợ — (giận quá phát khóc, bỏ chạy
xuống nhà dưới)

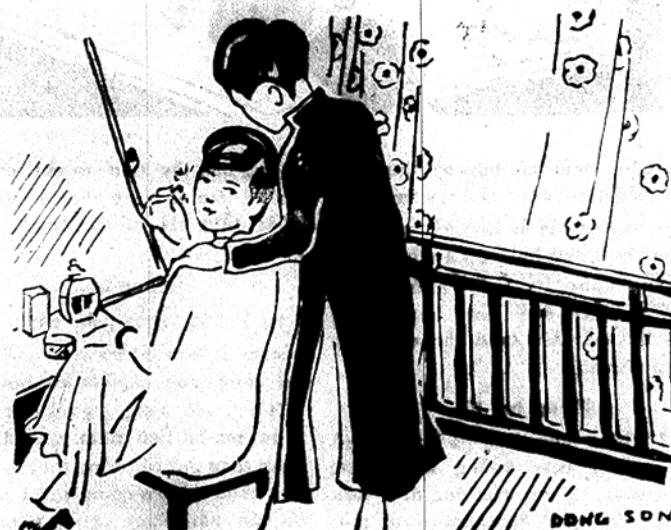
Cậu — Mợ... Mợ... sao mợ lại mặc
áo trắng? Hãy vẫn áo đen vào đây, rồi
đi đâu hấy đi.

Cậu — (để lại một mình trong buồng
đom đóm) Cười rù rụt...

Hà mòn

KHAI-HUNG

11 Janvier 1933

Một là: Không được kêu! Chết
chửa, sợ mặc nón ô-tô.

Hai là: Không được nói khỉ quái,

sợ quanh năm vợ chồng cãi nhau.

Ba là: Ba ngày tết không được

quét nhà, sợ buôn bán lỗ vốn.

Bốn là: Tết không được mặc áo

trắng, sợ... sợ gì mợ?

Mợ — Cậu diều mãi.

Cậu — Không, tôi có diều đâu!

Vậy: bốn là: tết không được mặc
áo trắng, sợ... sợ xảy ra sự không
hay, phải không mợ?

Năm là: Phải vui cười, không
được mếu-mão: sợ khóc quanh
năm, phải không mợ?

Bốn là tết không được mặc áo
trắng. Thi mặc áo đen (vẫn áo đen
đứng dậy, ra chỗ mợ ngồi, vỗ lên
vai nói): Năm mới chúc mợ cuối

năm sinh em giài.

Mợ (cố giữ tươi cười): Năm mới,
sao cậu lại vỗ vai em?

Cậu — Kiêng cả vỗ vai à? Sao hôm

qua, mợ không đọc cho tôi chép?

Mợ — (vẫn tươi cười) Năm mới
không nên đứa, phải đứng đắn chứ.

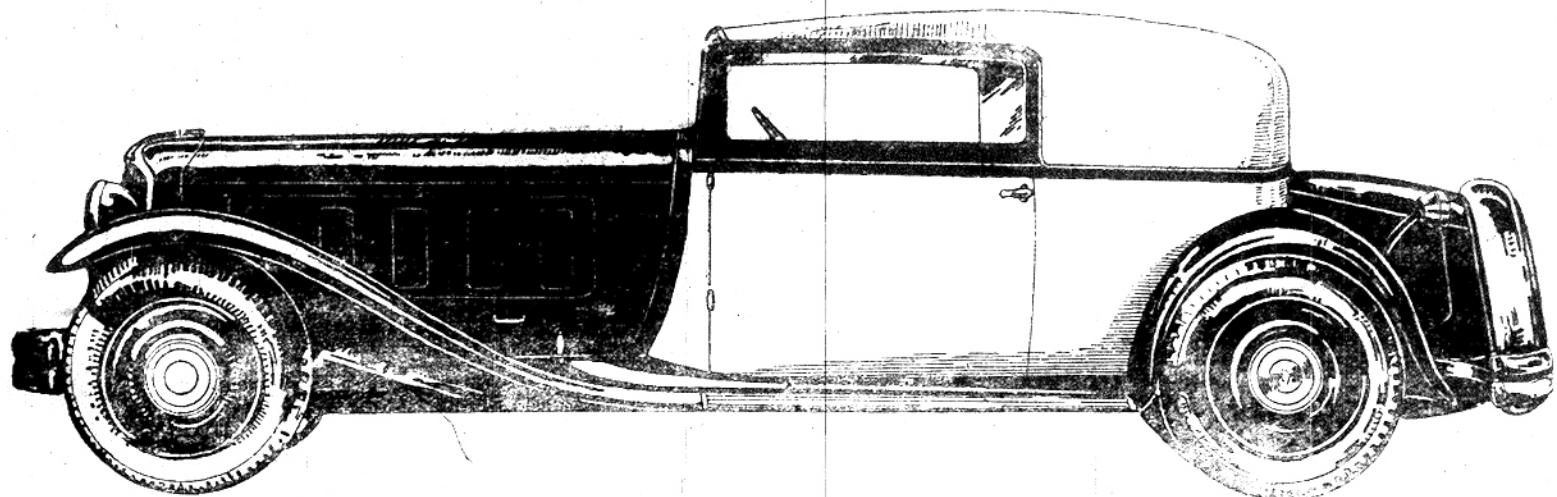
Cậu — (lâm bô ngo ngác) Thực mà.
Tôi đã chép cần thận đủ cả những

diều kiêng. Đã sò dậy, mợ mở ra
mà xem, không có nói kiêng vỗ vai
mà.

HUẾ DÂN
NHÀ TRỌNG KANG
NGHÀNG DA GIÁP HÀNG BỘ
CHUYÊN MÔN
TRỌNG KANG, KHÚA RĂNG
DƯƠNG NGUYỄN QUYỀN
CƠ ĐIỆN CHUNG CHÍ PHẨM
VỀ, LÀM LỐC VIỆC HẤT CÁN
THẨM VÀ HÀU CHONG

HUẾ DÂN

CHINH THU'C XE CỦA PHÁP
MÀ CÁC NGÀI HOAN NGHÊNH HƠN CÁ

Xe Nerva Sport

hiệu RENAULT

8 máy một hàng

S T A I

HANOI-HAI PHONG

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN

Ba Éch ăn Tết

Ba mươi tết.

Ba Éch xoa tay, nhìn chung quanh mình, lấy làm vui sướng tim, thỉnh thoảng lại giở hộp thuốc lá ống-lê, lấy một điếu, hút một hơi giải rồi túm tim cười một mình, Vợ đương xửa lại đĩa bông, nhìn thấy chồng ngồi ung dung, ngứa mắt muối nói nhưng lại ngập ngừng như còn nè:

Ba Éch thấy sắc mặt vợ khác, biết ý, giả vờ nhìn lên bàn thờ, ngắm cảnh hoa đào khắng khív trên miệng lò độc binh, con mắt lại ra ráng ngây, rồi cười mà bảo vợ:

— Nay mẹ em, chưa có thủy tiên.

— Ồ... mà, tôi đã bảo cậu biết mấy mươi lần, cậu cứ ngồi như ông Hạng!

Nói được một câu day chồng, như hả được cái uất ức ban này, bà vợ dùi nét mặt đưa cho chồng thia khóa lấy tiền mua hoa.

Ba Éch qua bàng Đào, vào hiệu mua chùm hoa nào ăn, rồi rẽ vào người anh em. Thấy bạn đương bý hoáy rủi mây cù thủy tiên, ba Éch nhìn qua rồi nức nở khen đẹp, ông bạn trong lòng thư thái, nói:

— Ấy nhà tôi nó tía đấy!

— Hắc gái khéo tay quá, chỉ có nhà tôi là đcảng vị, là có năm cù, mà đã nở cả năm, làm tôi ba mươi tết rồi, còn phải đi xâm thủy tiên.

— Thôi bác đừng vể nữa, mua bảy giờ thì còn cù nào đẹp, tôi tía hơn hai mươi cù, bác trọn lấy dăm cù.

— Sợ làm phiền bác.

— Có làm gì cái quái ấy! chõ tôi với bác...

Ba Éch đem thủy tiên về, vợ trông thấy khen lấy khen để rằng mua hoa sành. Ba Éch chỉ cười không nói gì.

Mồng một tết

Chuông đồng hồ dông đặc buông tám tiếng.

Vợ ba Éch thấy chồng còn nằm

trong chăn, không buồn giày, tức bức lâm, nhưng sợ giông nên tươi cười bảo nhỏ:

— Giây đi cậu, lười thế thì giông cả năm.

— Chính thế. Được ngủ trưa cả năm còn gì xứng hơn...

Nói xong, ba Éch lại lấy chăn chùm đầu làm một giấc nữa, mãi đến bùa cơm sáng mới giây.

Ăn song, ba Éch khăn áo chỉnh tề đi mừng năm mới họ hàng quen thuộc. Đến đâu, ba Éch cũng đè ý đến quả mứt xem có thứ nào lạ và ngon. Ai đã biết ba Éch sinh ra đỡ ngọt cũng chắc ngày hôm ấy ba Éch

bắt lại người khác chi, cũng thú cản.

Tối hôm ấy, ba Éch còn nhớ mãi, nhớ cô Thu, xinh mà dòn, nhớ cô Hiên như mè mả dễ bảo, nhớ cách tiếp đãi của chị em hết lòng chiều ba Ông khách xông nhà... vui vẻ túy túy, đến gần sang, khách mời giờ ra về. Lúc phân ly, tình ân ái mặn mà đậm đà không nỡ rời tay.

Ba Éch bỏ cõi tay cô Hiên ra, gọi chị em lại, thò tay vào túi lấy ví tiền.

Một ông bạn nhanh nhẩu cũng lấy ví ra:

— Thôi, ông đê tôi già cho.

Ba Éch ung dung nói:

Thôi thôi thôi... ông cứ giả đăc cũng được.

nhìn... rồi mỉm cười, nghĩ ra được một kế, liền chạy xuống nhà hâu, lấy một cái mõi Thổ Địa. Lúc ba Éch lên đèn chua thì cô kia cũng vừa bước lên thềm, ba Éch dội ngay mõi lên đầu, nhảy lên bệ, hoa chấn múa tay quát tháo rầm rộ. Cô bé tưởng bóng cậu đã nhập vào ba Éch, vội khép nép đèn ven bệ, hai tay vẩy. Chợt thấy ba Éch lấy hai nén hương đốt rồi từ tốn:

— Cậu giao cho đây nhé.

Rồi ba Éch nắm lấy tay cô con gái đưa cho cô nén hương nói tiếp theo:

— Tiều muôn giây sẽ cho... có muôn lẩy chẳng khóng?

Ba Éch vừa nói vừa trông cô à cười. Cô bé then, hai má đỏ hồng, nhưng cũng mỉm cười.

— Tiều là gì, ô dân?

— Tầu lay cầu, tiều tên là Lan...

— Tên bay dãy, song số tiều phải lẩy lê... rồi ba Éch lấy tần hương giáp vào tay soa lèn chấn cô bé...

Ba Éch đương lẩn la hỏi truyện thi nhiêu Bình bước vào trông thấy ba Éch đương lên đồng. Nhiều Bình lấy làm lạ nói to:

— Cậu ba mà cũng lên đồng à?

Cậu ba quay lại, cả cõi bể cũng quay mặt lại. Nhiều Bình, quen mõm chào ba Éch rồi nhìn cô bé.

Ba Éch nghe được câu hỏi liền thảng ugay.

Ba tháng sau, ở làng ba Éch có đám cưới nhỏ. Hồi ra mới biết ba Éch cưới vợ lẽ, cưới cô con gái con nhiều Bình — Có người lân thản hỏi vợ cả ba Éch có bằng lòng cho chồng cưới vợ lẽ hay không, cái đó phải hỏi vợ ba Éch hay ba Éch mới hiểu được.

TÚ LY

ít ra cũng phải một bữa bội thực Ăn cho thỏa thuê, uống cho say xưa, vốn là sở trường của ba Éch, về mòn nào không biết, chứ hai món ấy thì không ai sành hằng ba Éch, những nhà được ba Éch đến chơi, hôm mồng một tết, thấy đều cười gần mà càng nhận nhu thế.

Mồng hai tết

Tối hôm mồng hai, ba Éch đến rủ hai người bạn xuống khai trống dưới sôm chị em. Hai ông đều hớn hở xin đi ngay: đầu năm được mời đi nghe hát còn gì thú bằng, mà chả cứ gì đầu năm, lúc nào được nghe

Ông ban lấy tiền ra chi, cười nói vui vẻ lắm. Nhưng nhìn kỹ ông mới nhận rằng cái voi của ông là cái vui gượng...

Mồng ba.

Ba Éch ra chùa vãn cảnh, nhưng bảo ba Éch ra ngâm các cõi đến xin thăm cũng chưa chắc là lời nói ngoa.

Hồi 9 giờ sáng, người đến lễ đã thưa mà ba Éch nhìn mãi đã sinh chán toan giờ về. Bỗng thoáng thấy ở cửa chùa một cõi con gái nhà quê, tuy ăn vận nau nâu nhưng khuôn mặt trái xoan, hai con mắt liếc như trời múa thu... ba Éch ngán người ra

ANH MỸ-THUẬT

Hiệu Khánh-Ký Công-ty

3. Rue Borgnis Desbordes (Phố Tràng Thi sẽ cầm Hàng Trống)

Đã nổi danh ở Pháp và khắp cả cõi Đông-dương

Gia Quang Cáo

Ành 13 x 18 cõi khuôn và sous verre (Theo kiểu bên) 2p.00 1 cõi

Ành 18 x 24 cõi khuôn và sous verre (Theo kiểu bên) 3p.00 1 cõi

Chuyên-môn làm ảnh Phóng Đại

30 x 40 cõi khuôn giá từ 5p.00 đến 9p.00

50 x 60 — id — — 8p.00 — 15p.00

60 x 100 — id — — 15p.00 — 30p.00

Bãi-lý: FILMS AFFA

Nº 34 Rue des Stones
TEL. Nº 893

CO
NHÂN

Về các kiều này kiều nhả. Tình về đất
cát và cầu cống, về truyền thần son, mục
và thuế. Lên đường heo bằng son tên
và voi. Son cửa nhà và quét voi. Về
quảng cáo và biển giao hàng văn... văn...

BÚC TRẠNH VÂN CẨU

Giới thiệu « sách xem tết ».

Tết đến, các nhà xuất bản đua nhau bán « sách xem tết ». Sự đó đã thành một cái lệ — nhưng tôi tưởng không cứ gi tết, không cứ gì xuân, cứ hè, thu, đông mà ra « sách xem tết » cũng được, có khác gì đâu!

Ai muốn biết tin tức thế giới, tin tức nước nhà — ai muốn biết ý kiến của ông Quỳnh, ông Võ-bô, ông Trần-trọng-Kim thì nên mua « sách chơi xuân » của Nam kỵ thư quán.

Ai muốn biết ông Lãng giờ thế nào — ai muốn biết ông Lãng khóc ra làm sao thì nên mua « sách xem tết » của Tân-Dân.

Ông Lãng chưa ninh đâu !

Năm mới, bác Tứ Ly chúc mừng cho ông Lãng mau ăn chóng lớn và đỡ quấy. Thế mà Ông Lãng có thói đâu : trong « sách xem tết » ông ăn tết năm nay, nhưng ông nhớ tết năm ngoái, rồi ông sụt sùi kè lè nào là không vểnh bà được nên ông buồn, nào là phải xuống dưới ông Đốc để khỏi phiền quan Phản và các cõi trên ấy... ông kè, ông khóc, đến nỗi ai cũng thương.

Khô cho ông Lãng ! Năm mới năm me mà ông còn buồn vậy — tôi cũng buồn thay cho ông.

Ông Lãng làm thơ

Trong bài « bờ tết năm ngoái » ở sách xem tết, ông Lãng hồn thơ lai láng, cầm vi xuân nên « vu: nghĩ » ra hai câu thơ :

« Bức tranh ván cầu treo rời xóá,
Giờ cợ tang bồng trả lại yay !

Vì ông Lãng « vụt nghĩ » nhanh quá, nên ông quên không nhớ đến hai câu thơ vịnh nhà hát Sân-nhiên năm xưa :

« Bức tranh ván cầu treo rời cuốn,
Một cuộc tang thương xóá lại bầy !

Nếu chúng ta không nhầm, thì hai câu ghi rõ cũng hơi hơi giống hai câu trên. Mà nếu chúng ta không nhầm thì cái « vụt nghĩ » của ông Lãng nó cũng lâu lâu thì phải.

Thơ xuân

Trong « sách chơi xuân » của Nam-kỵ, ông Á-Nam vi xuân làm bài thơ xuân rất hay, rất mới :

« Một đời được mấy gang tay,
Một năm được mấy mươi ngày là xuân !

« Gặp xuân ta phải chơi xuân,
Kéo mai bạ tới thi xuân không chờ !

Hay tuyệt ! Câu đầu, cả ý lẩn chử là câu sáo cũ.

Câu thứ hai cũng hay như câu thứ nhất.

Câu thứ ba cũng hay như câu thứ hai.

Còn câu thứ tư không hay thì là của ông Á-Nam !

Vui — buồn

Trong « sách chơi xuân » của Nam-kỵ có bài « vui đê rượu »... Vui đê rượu, tức giả cho là một cái đầu đê « đê vui tai trong mấy ngày xuân ».

Nếu « vui đê rượu » là một cái đầu đê vui, rất vui — thì « sách chơi xuân » lại là một cái đầu đê buồn, rất buồn. Mà buồn thật !

VIỆT-SINH

THƠ TẾT

Tết đến sau lung rời,
Nghĩ nóng nỗi má sợ:
May áo quần cho con,
Sâm kim cương quả vợ.
Nào lè tết ông thầy,
Nào chí công kinh tế.
Một trăm thước bá giàn,
Thánh ruồ lụt sng cóc dũ.
Ông tiền đầu, bồ ra,
Rồi mua thêm bát họ !

Cái tục nước ta mà !
Anh em đừng nhân nhả.

Tưởng quét với tráng lịnh.
Dàn toàn cầu đổi dò;
Trồng cây nêu cửa sân,
Vẽ cai cung trước cửa;
Thùy tiên, mứt, rượu mài,
Canh hải-dương cầm lò.

Rồi ba, bốn, năm ngày,
Ngay nao cũng làm cõi;
Trong họ mạc xa gần,
Chú, cõi, gi, cõi, mõ.
Ngoài anh em tám dời,
Lại con bạn bè nữa.
Nhà nõ đến nhà kia,
Tấp nập như di chợ,
Mỗi người khách lại chơi,
Là một tráng pháo nõ.
Cốc rượu hay chén chè,
Chúc vui câu sáo cõi :

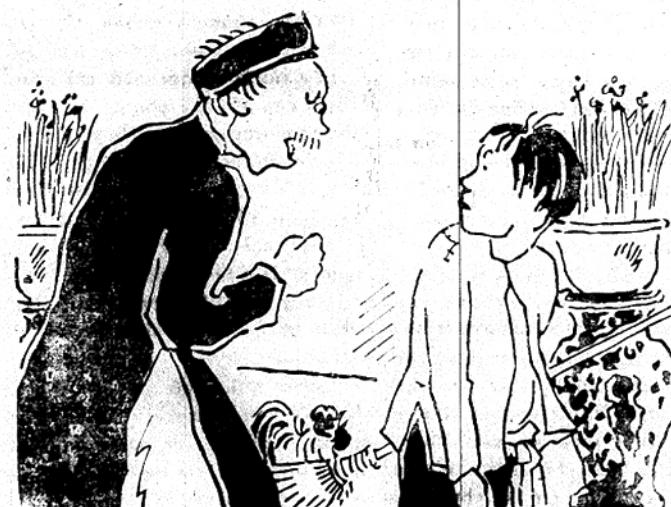
Cuối năm đê con giài,
Tăng phúc và tăng thơ.
Quanh năm vất vả nhiều,
Tết án chơi cho bõ.
Mây ngát tuyệt phong lưu,
Rồi kéo cõi giài nợ.
Tại bùi cạnh tranh này,
Người khôn nén của khó.
Khắp sỹ, nóng, công, thương,
Lèm gi cõi thua lõ.
Anh em nghĩ mà xem,
Thôi ! xa hoa phải bõ.
Chăm công việc làm ăn,
Ngã năn mõi hòng cõi.
Lát thời cũ khát khứ,
Cù dời cõi khõ sõ.

Nguyễn-Lê-Bông
Ngày xuân khai bút

Nhân được nghe một bài thơ khai bút,
xin chép lại, cho rõ cái « ngóng » của
người minh, tưởng cũng thích hợp với
bốn cái trọng năm cái « tình hoa » vậy.

Vận kiền từ xưa đã hết rồi,
Ngay xuân gấp hội thử án chơi:
« Rượu chè túy lüyü say cùng bạn,
« Cờ bạc vung vinh do với đời.
« Khiên hùng đáo non râm bảy chị,
« Thủ nhân thuốc sai mót vải hơi.
Phong lưu như iết phong lưu thực.
Lòng tiếng nam nhi một góc giờ...

Tào-Thị-thuật

— Đồ ngu. Đồ ngốc .., tao đã bảo may mồng một tết không được chui mèo mảng chó mà sao may không nghe. Rõ thật đồ ngu như lợn. đồ giỗt như chó.

Thiên Hòa Đường
trí Hứa-gia-Nguyễn
20 phố Hàng Đường Hanoi

Bản đường theo cõi pháp tư chế ra các thứ bão
chế, cho đơn bắc thuốc và cao dan hoan tan.
bản đường lại làm dài-lý cho mấy nhà danh y
ở các tỉnh thành Thượng-hải, Quảng-dông,
Huong-cảng, lại bán cả các thứ sâm, nhung,
quế, yến, chán chán, mật gấu, sạ hương, sừng
tê giác, sừng linh dung v.v... giá bán phải chăng.
các ngài chiếu cố lấy làm hoan nghênh.

Trong hiệu có ông Trung y Hứa-gia-như xem
mạch làm thuốc, chuyên chữa النساء nữ lão ấu
các chứng nội thương ngoại cảm và dân bà. Thái
kinh phong v.v... rất là hiệu nghiêm.

Giá tiền mới đi xem mạch 1p00 còn những người lao động đến tận nơi
xem mạch không lấy tiền.

Thơ con Cóc

Ông Công luận trong báo Thực-Nghiệp
cố nói đến bài thơ « on cõi » của tôi. Ông
nói là ông không hiểu, ông lại bảo ; trên
đàn ngôn luận không phải là nơi đóng bài
kịch.

Ông Phan-Khôi trong bài « địa vị khôi
hài trên đàn văn » có viết :

« Có thông minh mới nói ra được câu
bông lơn có thủ vị, mà cũng duy thông
minh lắm mới biết người thấy cái thủ vị của
câu bông lơn hay, chứ còn nói chơi không
biết, nói thiệt không hay, thì duy có ngư
đần mới như vậy, dẫu ấy là dân bộ xó !

Câu này xin đem tặng Ông Công-Luận —
mà cũng vì thế nên không muộn nói đến
Ông Công-Luận làm gì nữa.

Vậy tôi chỉ nói đến bài thơ của ông
Phương-Lang và xin chép lại bài thơ ấy
ra đây lần nữa :

Mặt bão sao chưa lau ?
Con ra lấy cái thau
Đỗ nước mang khán mặt,
Mau j

Thú như thế xin gọi là thơ được. Đó chỉ
là mấy câu sai con ma cõi vân. Bài sai đầy
tử của Ô-nhu-Hai cũng chỉ là mấy câu
sai đầy tờ ma cõi vân và dùng khuôn phép
niêm luật. Nó cũng chỉ như thơ con cõi
ma thôi.

Trên đàn ngôn luâu, không phải là nơi
đóng hài-kịch nhưng chính ông Phương-
Lang đóng một vai hè matty lang, ông không
biết. Không tin, ông Phương-Lang cứ đọc
bài thơ đó cho các bao thanh của ông nghe,
Nhất-Linh lại xin bắt chước ông Phương-
Lang làm bài thơ như thế nữa :

Lạc quan

Trống vào nõi, cơm hết
May cõi miếng cháy ròn,
Ấu với cá kho mặn,
Ngoan.

Mừng khôi bệnh

Tay tôi mực ghè đầy,
May sao gấp thuốc hay,
Đỗ được một tuấn lõi,
Khôi ngay,

Chắc Ông Công-Luận phục bài thơ
này lắm, vì theo ý Ông tôi đã tránh được
những tiếng cao nhã (mots nobles) mà toàn
dùng cái giọng thông thường (langue vul-
gaire) để thẳng một hơi trời trày võ cõng.

Lại theo ý Ông, Nhất-Linh này làm được
hai « bài thơ » đó thì nên cứ làm thơ như
thế mãi, dù chán lõi dám phải gai cũng
chớ có trùn gan trên con « đường thi hí
văn hào »

Nhất-Linh

Ngày xuân

ĐÈN HIỀU LẠC XUAN

số 55 Phố Hàng-Bông

ăn cơm tết

Thường-Xuân

Ai số chúng ????

Có riêng 200 số biếu
các ngài có xe đạp đến
đến sơn và mả, hoặc mua
hàng ở hiện Đông-Mỹ, từ
6p.00 giờ lên.

Số đầu: một cái xe đạp dáng
giá 50p.

Số thứ hai: một cái xe đạp
đáng giá 80p

ĐÔNG-MỸ

Nickelage — Emailage au four
Réparation des Cycles

N. 54 Rue du Papier Hanoi

Tự vựng hoạt kê

Thúy tiên : là một cù hanh Tây ở bên
Tàu đem sang bán cho Annam chơi tết.
Pháo : là súng cối say của người
annam dùng để bắn ma.

Cây nêu : là một cây tre trên có cái
chiếc lồng già dùng để quét giời cho sạch.

Bánh trung : là một thứ bánh ngày
thường ăn ngọt, ngày tết ăn không ngọt.

Mứt bí : là một thứ mứt của cù bàng
Hoàng.

Cầu đối tết : là giang đồ có viết chữ tầu
để che cột mợt.

Mũ thô công : là một cái mũ đeo ông Thô
công đội, mà ông ấy không đội bao giờ.

Vàng : là một lùi vàng để người chết
tiểu, mà không thể họ tiều bao giờ, chỉ
thấy mình tiều tiền đì.

Con người và văn

Tặng Trần-bình-Lộc

Tên đường vâng một người vợ vẫn,
Không cửa, không nhà, không nơi trú ẩn.
Bến phuong trời xuôi ngược bắng lâu
nay.

Tôi ta muối đưa lước lối đây,
Đến đâu đó mọi người đều xưa duỗi.
Người ấy nhét hơi toy vào dầy túi,
— Tôi rõ ràng không mà lòng cũng rõ ràng
không.—

Lé gót non trên đá, ngảng dẫu trông,
Những cảnh tượng vô hình cho kẻ khác.
Con gió thổi... lá bàng rơi lác đác,
Rơi theo loạt nước động trên cảnh.
Những cây khô đã chết cả màu xanh,
Trong cái phát lạnh lung té tái ẩy,
Chờng niên lùi lùi bồng vó tinh ngó thấy.
Cửa nhà ai hé mở Liếc nom vào:
Đuôi ánh đèn lèng lấp khóm hoa đào
Đang sảng đầm quyền lấy mẫu hương
khỏi;

Nết khâm lảm, chửi vang cầu đối,
Mổ chén cáy xanh, mắng cốc thủy tiên.
Theo hiện ro nột cành bình yên
Và dù ẩm, và êm ấm, và đầy đủ...
Mưa vẫn gội. Xa xa trảng pháo nở.
Khu phả tan tè lịch mịch đêm khuya.
Ngónh mặt đì, rồi lại bước chân đi.

Hồi người bạn! Anh định về đâu đó?

THẾ-LŨ

Tiễn ông Táo

Hôm nay tháng chạp buồm hăm-bo
Kinh tiễn Ông lên Bắc Đầu-Tào
Một bộ mũ giầy mùng Tết mới
Hai con cá chép cưỡi đường xa
Điều hay cù việc tàu lên hò
Sự lỗi xin đừng giờ giải ra
Tin chủ thành tâm Ông có xét
Xin Ông ngoảnh lại thế-gian nha

Cảm nhận

Cho hay cái bệnh của nhà văn
Xuân đến sao mà cứ cảm lận?
Sáu Tết hao tiền lo sót vó
Làm thơ lóng vận nghĩ bẩn khoán
Nắng mưa thay đổi người ngày ngắt
Kinh tế buồm tách lúc khó khăn
Cảm nhất chí em nhân vật mới,
Sắc xuân lồng lộng, choáng tâm thần

TÚ-MỌ

Người lịch-sự tìm đến:

TAN - MY
TAILLEUR - CHEMISIER

74, Rue de la Soie - Hanoi

DONG SON

Đầu năm xông nhà

1 — Dịch: Yo Yo

2 — Thể-thao (võ dịch) từ núi Nùng
sang núi Ngự có một bước

3 — Hội-nghị Chuột cống và chuột nhát

4 — Nghị-định (31-10-32)
Các Quan Tham mới meo mít

5 — Khoa-học Rùa Nguyễn-công-Tiểu
khiêng bát thủy tiền (clara mọc) đựng
rượu

Người lịch-sự tìm đến:

TAN - MY
TAILLEUR - CHEMISIER

74, Rue de la Soie - Hanoi

CÁCH DẠY ĐỒN LỐI MỚI

(đề học và chống hiệu hòn đồn lạy)

Vì ai cũng phản nản rằng tồn tiền lại phi công và ích về
sách đồn, bởi thế nên quyền « TÂN-ĐỊNH CẨM » mới ra đời, do
một nhà danh cầm nhất ở Nam-kỳ là Hồ-kim-Chi-tiên-sinh lâm
phen dung công khéo-cứu ra một phương-pháp rất mới mẻ,
nay đã được hoàn toàn đặc sắc để hiển các bạn tri-kinh.

Trong ấy có đủ các bài tầu, tây, nam, bắc, còn bài ca chính tay
tác-giả soạn ra toàn là văn-chiêng về luân-lý cù, chắc từ xưa
đến nay chưa hề có quyền sách nào dày đồn bằng hòn như
thế bao giờ.

Khuôn khổ 31 x 24, bìa cứng, giấy tốt, dấu (nốt) rất rõ ràng
Bắt đầu ngày 15 Février 1933 sẽ có bán tại nhà BÁT-GIÁC
bờ hồ và các hàng sách khác

Bông hoa Thủy-tiên

Vân-sinh mở cửa sổ cho khói pháo bay ra.

Trời tối, hai dây phô màu đen sẫm in lên vùng trời sầm thẳm.

Tiếng pháo giao thoa nồng không ngọt trong khoảng đêm vắng...

Vân-Sinh đứng nhìn chậu thủy-tiên đê bên cửa sổ. Chàng vốn rất yêu hoa thủy-tiên mà mấy giờ trôi muỗi trong chậu, chui từ tay chàng tia, nên bao nhiêu tâm trí chàng đều để cả vào mấy bông hoa hàn tiết như còn đợi người tri-âm đến vuốt mới nở.

Chàng còn đương mải ngắm, chợt tiếng chó sủa xa xa gợi cho chàng nhớ rằng Lê-Dung có dặn chàng giao thoa xong đến xong nhà. Chàng liền khoác áo rời, mở cửa bước ra. Cơn gió lạnh làm chàng rung mình.

Chàng đi theo mấy giây phố vắng tanh, lão đến nhà Lê-Dung. Bước vào cái cổng ngõ, chàng không thấy hai chậu hoa láng ở bên ngõ mà chàng thường dùng xem. Hơi lấy làm lạ, chàng định kién nhìn kỹ lại cảnh vật chung quanh, giật mình làm bầm: « có lẽ ta nhầm... không phải nhà Lê Dung »

Nhưng con đường sỏi chàng đang đứng như chàng đã qua lại nhiều lần rồi. Chàng ngừng đầu lén nhìn qua mấy cây tường-vi li lán tần, thấy một tòa nhà trắng chung bóng in xuống dưới cái ao bẩn nguyệt trước mặt, lung linh như thực như hư. Chàng sực nhớ rằng xưa kia chàng đã từng vin cảnh tường-vi hái hoa, tắm mát ở dưới ao nước trong, liều giảo bước lên thềm, đi qua một giày lan can bằng xù, chàng vừa định gó cửa vào, thì cánh cửa từ từ mở ra. Chàng cũng không lấy thế làm lạ, bước vào gian phòng, ung dung ngồi xuống ghế, cầm hộp thuốc lá đê trên bàn, lấy một điếu ra hút, như chàng quen làm như vậy đã lâu. Trong gian phòng, đồ bày biện đơn giản, mà đều một sắc xanh muốt, mà tịnh không có một ai, chỉ thoang thoảng một mùi hương thơm mát.

Vé ảnh truyền thần bằng than hay mực tầu
Thật gióng, thật khéo

Ảnh bán thân 50 x 60

Ở xa xin gửi ảnh mẫu về cho

M. TRƯỜNG-TRUNG-BÌNH
Office Indochinois du Travail
54 Rue Mandarine Hanoi

Có nhận gửi hình đi các nơi theo lời hứa hẹn giao ngay.

Không phai màu
2p90

Chuyên chữa các bệnh da bì, trẻ con

Chàng ngồi hút thuốc, thấy thân thể nhẹ nhàng như làn khói, cố định trí nghĩ xem minh ở đâu, nhưng không thể nhớ ra được, chỉ mang máng rằng cái gian phòng này, chàng đã thấy một lần, mà những việc xảy ra chàng cũng đã trải qua một lần. Chàng nhìn bức tranh treo trên tường vẽ một cô con gái dương thời sáo, hai con hươu rồn chung quanh, chàng càng nhìn càng nhớ ra rằng bức tranh ấy chàng đã xem qua. Chàng không hiểu ra sao, quay lại trông ra cửa sổ in một màu trời xám, trông thấy chậu thủy-tiên còn hàn tiết đê bên cạnh. Cái chậu ấy bằng xù sắc trong xanh, mới thoát trông thấy chàng đã đoán chắc rằng chậu có vẽ nàng Oanh-Oanh đứng án-á với Trương-quân-Thụy, mà mấy hoa thủy-tiên kia, chàng đoán chắc rằng đồng hồ đeo mươi hai tiếng hẳn là nở ra đều một lúc...

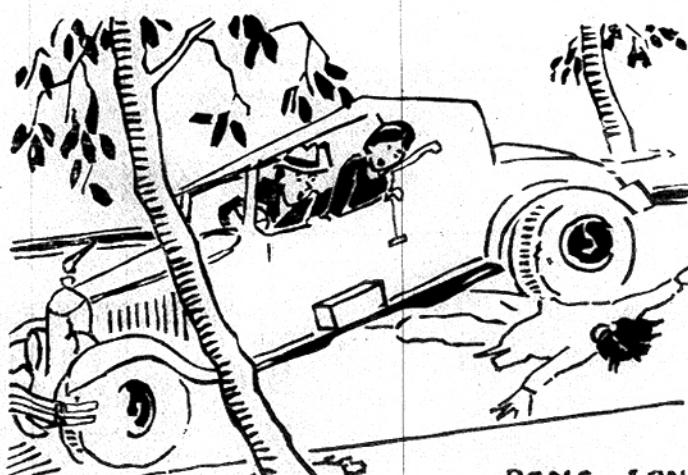
Chàng đương nghĩ mơ màng, tâm trí như phiêu lưu vào một thế giới khác, một thế giới mà chàng đã ở qua về một kiếp trước mà chàng không nhận được nữa... Bỗng trong

khoảng đêm vắng, đồng hồ ở đầu gian bên cạnh từ từ buông 12 tiếng. Tiếng chuông lanh lảnh làm cho chàng nhớ lại rằng cái rèm treo ở cửa sổ kia sẽ từ từ cuốn lên. Chàng chấn định lại tâm trí, minh lại tự nhủ mình rằng việc đó không thể xảy ra được..

Chuông vừa rút tiếng, chàng bỗng giật mình... cái rèm treo từ từ cuốn lên, rồi... rồi trong khung cửa, chàng choáng váng cả người, đứng dậy nhìn... nhìn một người con gái tuyệt sắc, trông chàng mỉm miệng cười... Chàng bàng khuất như minh lạc loài vào động tiên, nhưng, cái khuôn mặt trái soan, cặp môi thắm ấy đối với chàng quen, quen lắm, mà hai con mắt biếc như nước thu trong bình như hữu tình với chàng thủa xưa...

Chàng đương ngẩn ngơ, nửa nhận ra người quen, nửa ngờ là giấc mộng thi người con gái đã bước vào trong phòng. Cố ván cái áo xanh lá mạ đê lộ ra hai bàn tay trắng muốt, cõi quấn một cái khăn mài vàng đê thông xuống hai vai, cõi trông chàng mỉm cười nói rằng:

Sợ gióng

— Ày nãm, mới tối đã bảo cậu, cậu không kiêng... cậu đã sát sinh rồi!

— Chàng sao đến chậm thế, chàng em đợi đã lâu...

Câu nói dã ngút, Vân-sinh vẫn cầm nghe tiếng âm-huống như réo rắt trong lòng chàng một điệu âm-nhạc vô hình... chàng đương ngẩn ngơ, e dã nói tiếp:

— Chàng ngồi chơi soi nước.

Ngay lúc đó cửa phòng sập hé một con thị tỳ cũng mặc áo sắc xanh bước vào đưa cho cô con gái khay nước. Cô tiếp lấy rồi hai tay nâng chén khoan thai bước lại trước mặt Vân-Sinh.

Vân-sinh cầm lấy chén nước, thấy thoang thoảng mùi hương lạ, chàng uống song, trong minh khoan khoái mà mùi hương còn phảng phất..

Một lúc, cô con gái, bỗng thưa rằng:

— Chàng em đây 12 người, nhưng lúc nãy các em chưa trang điểm xong... nếu chàng có lòng yêu, em xin cho ra chào.

Lời nói chưa rút, rèm chau đã thấy cuộn, rồi trong gian phòng nhỏ, mùi hương súc nức, Vân-sinh trông thấy hơn 10 người con gái đều áo sanh lá mạ, khăn vàng quàng vai, lộng lẫy, hoa lệ. Chàng như ngày như giải...

Chàng ngồi nói chuyện một lúc lâu một cô hốt hoảng nói:

— Khuya lắm rồi, các chị à.

Nói song, các cô con gái đều vội vàng cắt một mảnh khăn vàng đưa cho Vân-sinh để từ biệt. Vân-sinh đứng dậy muôn cáo từ, mà lòng còn vướng...

Bỗng một cơn gió lạnh thổi qua. Trong chớp mắt, mấy cô con gái không thấy đâu nữa, mà Vân-sinh vẫn thấy mình đứng ở nhà, tựa bên cửa sổ. Chàng chỉ còn thấy thoang thoảng mùi hương, trông lên chậu thủy-tiên của chàng, mavis nét vẽ nàng Oanh-Oanh còn đậm nhạt trong bóng tối... mà trong chậu mấy bông hoa thủy-tiên nở trắng. Chàng lại gần nhìn, thấy nở vừa chẵn 12 bông, nhẹ vàng như còn nét cắt, chỉ còn một nụ con vẫn bao bọc trong cái đài sanh.

TÚ - LY

Phòng Khám Bệnh
của bác-sỹ Nguyễn-Văn-Luyện
8 Rue de la Citadelle - Hanoi
Téléphone 304

Có chữa bệnh bằng điện — Có phòng thủ vi-trùng
Nhà ở phố Đường Thành (hay Cửa Đông Hàng Da sau phố
Xe Biển) gần trường Cửa-Bóng

Hiệu KHÔI-THÀNH

ở số nhà 238 vươn hoa Cửa Nam
Chuyên chữa xe đạp trước sau cần
màn thành thục, nên được quý-khách
tin dùng

Đến từ Février 1933 thi dọn cửa
hang và xuống mả lại phố Hàng
Bông số 182 (tức là hiệu xe đạp
Vinh-Tin e0)

Trong khi lắp dọn có kè manh tám
chạy thừa cơ lèm sú cạnh tranh bắt
chính, không phải nghe minh mà
cũng gián mờ ngay cạnh nách đè
khách hàng ngộ nhận.

Nhưng mà mắt có hater chau, xin
quý-khách chờ nhầm

Mong quý-khách cứ chiếu lệ đến
chính hiệu Khôi-Thành tôi rất da la.

• Những câu thơ tự-nhiên và linh
• hoạt của tác-giả (Vân-Hạc)

Mảnh Hồn Thơ

a nó như một cơn gió trê-trung
a khơi rào cõi lòng ta vây

(Ngô-Báo số 1940 ngày 2-10-31)

SÁCH SẮP IN XONG là cuốn

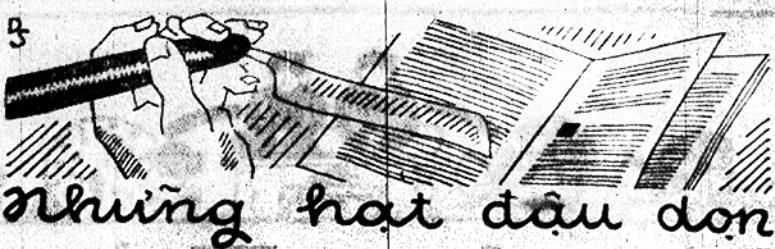
SÁCH MÙA XUÂN XEM TẾT

Năm Quý-đậu

Của Nhật-Nam Thư-quán Hanoi xuất
bản đủ cả : Văn, thơ, Tiểu thuyết,
Hồi-văn và các tranh vẽ đẹp, do các
nhà danh-sử, danh-họa của Nhật-
Nam thư-xã soạn và vẽ

Lại một điều cần nhất là « Các
việc thường-thực về mùa xuân tôi
đây » các bệnh tật của Nam Nữ hay
phát về mùa xuân, các ngày hoi,
ngày cưới, ngày giao-hop thế nào
là lợi hơn (Giá bìn Op30, ở xa mua
thêm trước Op20 Lệnh hò trao ngắn
típ hết Op65 Mua buôn (s) mua lẻ,
lòp và Mandat chỉ để cho nhà xuất
bản như dưới đây :

Nhật-Nam Thư-quán 26 rue du Coton
Hanoi.

Khổng tài

Trích ở bài « Chữ tài » Tân-Đà vẫn tập,
loại luận thuyết :

Có vật hình thanh mà tài thanh như mực
tâu bút thùy.

Thế thi chả tài ! Vì thiết tưởng tài chỉ
ở tư tưởng, ở khát óc thông minh của
người dùng mực tâu bút thùy. Không tin,
ông Tân-Đà thử để một cậu bé con lên 4,5
tuổi dùng mực tâu bút thùy xem có thấy
chỗ tài thanh kia không ?

Chiếc giá lợ

Trích ở bài « Giá người » T Đ V T loại
luyện thuyết trong mười một :

Giá người ai cũng có, mà rộng hay hẹp,
lâu hay ngắn thời là cái con người ta hơn

kết nhau

Nói già rộng hay hẹp thì nghe như là
một cái giá bằng gỗ, mà nỉ nô lâu hay
ngắn thi có lẽ là cái giá người. Nhưng
sao lại lâu hay ngắn được ? Thiết tưởng
chỗ lâu hay chổ hẹp, hoặc dài hay ngắn thôi
chứ ?

Người tấu

Trích ở bài nhở Tết năm ngoái của Ông
Ng-tiễn-Lăng (sách xem Tết Tân-Dần trang
5)

Trường-an xa cách đậm ngắn, than ôi!
cái sợi lò long rung động vì ai.

Uâ, trước minh vẫn tưởng ông Ng-tiễn-
Lăng là người Hy-lạp, nay mới biết Hán-
Thrush là dân Trung-hoa, than ôi !

Vụt nghĩ ra

Công trich ở bài ấy, trang này :

Bức tranh vẫn cầu treo rồi xá

Gánh nợ (ang đồng trả lại vay)

Nhất-giao-Cao độ: hai câu thơ ông Lăng
vui nghĩ ra. Ông vụt nghĩ ra rằng một tối
đã được nghe & đọc Sán-nhiên-dài dài câu
đối đã thi :

Bức tranh vẫn cầu treo rồi cuộn

Mặt cuộn tăng thương xá lại bầy

Lại vụt nghĩ ra rằng có lẽ ông Lăng bắt
chuốc.

Treo rồi xá

Nói treo rồi cuộn, hay vẽ rồi xá nghe
thường lắm, nên ông Lăng đổi ra treo rồi
xá cho sự bắt chuốc của ông được tân kỳ
đặc biệt.

Bóng nước

Trích ở bài « góc biển hèn giờ » của Ký
Phong Ngô-báo số 1612 :

Bóng cây lồng bóng nước

Chỗ nghe nói cây bồng nước, chủ chúa
hè thấy ai viết bìng nước bao giờ. Hay
tác giả lõm bõm nhớ câu Kiều :

Vàng reo ngắn nước, cây lồng bóng sán.

Vô ý chính

Trong bài xã-thuyết Ngô-báo số 1613. Văn
Tù viết :

Có thể chia những cái vô ý ra làm 4 hạng
chính : một hạng vui vẻ có hại cho mình và
có hại cho người, và một hạng chẳng
đến nỗi có hại cho ai, song bất lợi cho mình và
bất tiện cho người khác

Ba cái vô ý trên tôi không nài vào bài
này

Nhát giao Cao thấy trên ông nài có 4
hạng vui-chinh, rồi ông kẽ ra có 2 hạng,
sau cùng ông lại bảo ông không nài đến 3
hạng trên. Thế thi đồ si đoán được tất cả
là mấy hạng vui ý ? Nhưng có lẽ có 4
hạng vui-chinh obát mà ông không nài đến, là
ông Văn-Tú

Mất nhân phẩm không có hại

Cũng trong bài ấy .

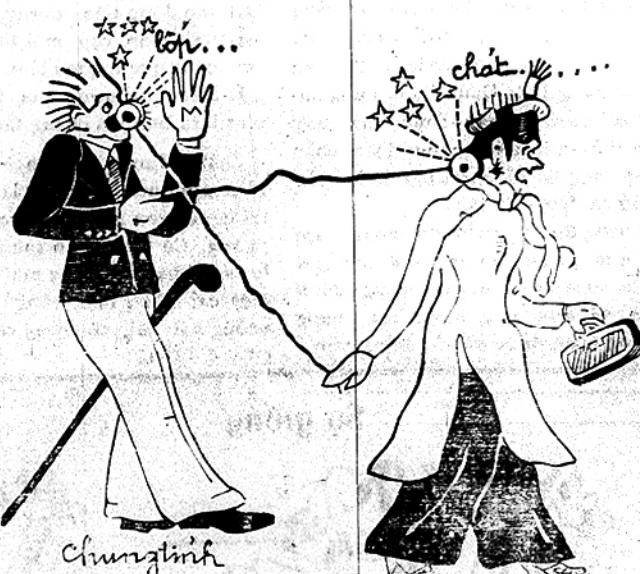
Tôi xin nói tóm ; những bài vô ý ấy
thường nhưng cù khi làm mất phẩm giá
của mình, dù nó chẳng hại mình.

Vậy thi thế nào mới là nó hại mình, nếu
làm đến mất phẩm giá mình, mà bảo nó
chẳng hại mình ?

NHẤT-GIAO-CAO

Tranh dự thi — Số 48

vô quyết giày, móng tay nhọn

Tuyệt hết Bệnh lâu Giang

Các ngày sau khi khỏi chứng bệnh tinh. Bị độc còn lại. Nước tiểu khi vàng. T-đi-kiên và
các trang thấy lần vẫn đặc. Như dầu sôi chín giòn giòn như mồi, quai đầu thường uột dinh
hình thoảng ra đời ti mủ. Hoặc sảng khí ngũ giật. Trước khi tiểu tiện vẫn thấy một chỗ
trắng trắng như sữa đặc, ăn của độc hoặc làm việc gì quá độ bệnh lại phục phát, mà
cố người xuong ibao thường thấy đau mỏi như thế đều là có nọc lâu chưa được tiêu
di. Điều còn lại nên thường phát như vậy. Muốn trừ hết bệnh cần thi ta dùng ngay
nhà thuốc kiêm tinh tuyệt lâu (thuốc triết nở) giá Op50 một hộp nhẹ 2.3 hộp nặng 4.5
tỷ là khỏi dứt. Vì thuốc ấy đã nhiều người dùng qua, nên đã biết tính nghiêm của
thuốc kiêm tinh,

Còn người đang thời kỳ phát bệnh di dời một đường dương tinh dài nồi hạch ra
mùi ra mủ ; đó là thời kỳ bệnh đang phát. Như thế dùng ngay nhà thuốc chia bệ b
t-đi-kiên chia đang thời kỳ phát) giá Op50 một hộp nhẹ 4.5 hộp nặng 6.7 hộp là khỏi ngay
Mà người bệnh giang phát ra thi thấy hắp sỏi nồi hạch quai đầu lò leot mìn mẩn mẫn
và một pòi xương đau, thỉnh thoảng thấy hắp thịt giật giật. Như thế dùng ngay 4.5 lò
thuốc Giang giá Op70 một lò là khỏi ngay.

Nhà thuốc đà kề ra đây đều không cồng phai không hại sinh gic. Hiện đã nhiều
nồi uống khói, và đã nhậu được. Nhiều giấy chứng chỉ của các người uống khói gửi
về cầm áo. Dùng nhé các giấy chứng chỉ, cũng tên các người cầm on để các đoc già biết
Nhà thuốc này là bệnh kinh. Vậy xin miễn đăng.

THUỐC LÂU THANH-HÀ

Bệnh Lâu là một bệnh có vi-trùng (gonocoques de Nesseir) Khi mới
mắc quy đầu sưng, ra nhiều mủ đẻ thấy buốt tức. Từ ba tháng trở đi,
nếu chữa không hết nọc bệnh thành kinh niên (état chronique.) Tuy thấy
để chịu hoa lúu mới bị, mà ra ít hoặc có khi không có, song những khi
mệt nhọc, thức khuya rượu say, bệnh lại phục phát, trong nước tiểu
thường có vẫn như sợi chỉ (fibracell), nhưng rất khó chữa. có người dùng
đai đeo mấy năm không khỏi. Ngài nài muốn khôi một cách chắc chắn
xin mời lại, hoặc viết thư về hiệu THANH-HÀ mới mua đúng số 6, kinh
niên số 7. chỉ trong vài tiếng đồng-hồ là bệnh đỡ ngay. Vâ lai chât
thuốc hòa bình không bắt đai dài rất, không mệt nhọc như những thuốc
cô ban miêu. Dùng thuốc đà làm như thường.

giá Op60 1 ống

Sau khi bệnh tinh đã khỏi đà đeo muôn được bồi bồi cho chán thận
và nhai xà (khôi vàng) đà đeo muôn đà đeo di-tinh mộng-tinh v.v. thi nên dùng
KIÊN-TINH-TÚ-THÂN-HOAN. Đầu đà muôn được kinh-nguyệt đều hòn
để đà đeo muôn khôi khí hú, đà đeo con v.v. thi nên dùng BIỀU-
KINH-CHUNG-TÚ-THÂN-HOAN. Hai mèo thuốc này si dùng qua chung đòn được
kết quả rất mĩ-minh. Giá một hộp Op60. Ở xá viết thư về kê bệnh sẽ có
thuốc gửi cách linh-hóa giao-ngón.

Có phòng riêng để thật rửa rất vệ-sinh

Có nhau chua khoan không khói không lấy tiền

Thanh-Hà được phong

55, Route de Hué, HANOI

Trước cảnh chùa

Ngày xuân nó nức xiết bao kẽ
Lũ lượt rủ nhau đến chùa lễ.
Kia tấp khẩn san, tấp áo mài,
Nó bợn già-nua, lợn trai trẻ..

Lâm có tranh diêm đẹp như tiên,
Theo sáu vải câu lán thiêu niên.
Giặc đường gấp gối vui câu chuyện,
Vừa đi, vừa nói cười huyền thiên.

Dưới gốc cây kia, thăng một chàng,
Đầu khăn xếp nếp, mặt xương-xương.
Mắt deo kính trắng coi ra vẻ.
Đương mài ngâm nga tờ giấy vàng.

Lại gần mời rõ anh đoán thử,
Thien ha lung nghe anh kè lè:
« Gia trach »? Bà nào cũng bình yên,
A Hồn hân »... Các cô đều không el..

Bỗng có hai cô con nhà ai?
Nhờ anh, khẽ nói một dời nhời:
« Đây thử mời xin, ông đoán hộ,
« Ma xem cho kỹ, kè không sai! »

Nói xong, mỗi cô bỏ một hào,
Cầm liền anh với nich hầu bao.
Hồi lâu cất tiếng « khé nồng-nặc »...
Hồi: « Việc hôn nhân hay việc nào? »

Mỗi cô anh đoán: Như thế này,
Thánh giây: cõi giầu, lai gặp may.
Con cái tuy rằng hời hiếm dầy,
Nhưng chồng sau đồ cử nhân láy.

Mỗi cô anh bảo: nhân duyên khá.
Phải cái sau này hời vất vả!
Phu quân làm đầu dù lương ăn,
Song bời số cô nhiều con quá!...

Nghé xong, hai cô cùng ra về,
Một cô vui vẻ, có ú-ê:
Con hiếm!... tiền nhiều, danh giá đã,
Con nhiều!... tiền hiếm, có ra chí!

PHI-Y TÀO-THI

Thơ yết hậu

Tú-Mô ghét Tết

Thiên-hạ sao ua Tết?

Hắn vì mặc áo đẹp

Ta đây bảo Tết phiền

Ghê!

Tiêu pha thực tốn tiền

Chè chén cứ liên miên

Hết Tết đánh lo nợ

Điển!

Mồng một đì mừng tuổi

Chúc nhau nghe inh ôi

Toán cái sáo rách tai

Thôi!

Mừng tuổi đèo phong-bao

Năm xu lại một hào.

Ai sinh cái lẻ đà?

Hao!

Kiết sác như vòi ròi

Còn ngóng đốt pháo mãi.

Pháo kêu Tiền hối tiền

Dại!

— Chỉ q, một ngày hôm qua mà một anh Tú và một anh Tham
chạm trán nhau đến hỏi em.

— Họ cưới vẹt theo lời thề công đáy!

Cảnh chùa ngày Tết

Ngày Tết chùa nào khách cũng đông,
Người đi lễ bài kệ đi trống
A-ri-dà-phật xin phù hộ,
Cho chi em ai được đất chòng.

TÚ MÔ

Giải thưởng 10p00

Ai dối được hai vế câu
đối này, xin gửi vé tòa báo
trước ngày 31 tháng 3 tây,
bản báo sẽ lục tục dăug các
câu đối lên báo, câu nào hay
nhất sẽ được giải thưởng
10p -- Giải thưởng tuy
chẳng là bao, song gọi là
mùa vui cùng đọc giả và các
văn nhân.

I. Cái con bé nhỡn nhà ta,
to "hớn gân băng bà Bé-Tý!"
(1)

2. Tháng bé con năm ghế bố
(2) ngã bò mẹ.

Phong-Hoa

1. Một nhóc vật Hà-thanh.

2. Một thứ vừa là giường vừa là ghế,
cảng vải bồ, trong Nam-kỳ dùng nhiều.

CUỘC ĐIỂM BÁO

Mừng mươi lăm bạn đồng nghiệp

Năm mới, năm me, Nhất-Linh cũng gọi
là theo tục-lệ cùi mươi tám danh-thiếp, gấp
chéo gie để gửi các bạn đồng-nghiệp, gọi
là có mấy lời chúc Tết.

Xin chào:

1- Phụ-Nữ thời-đám - Đầu năm lấy chồng
cuối năm đẻ con giài.

2- Văn-học lạp-chí - Tặng phúc, tặng-lộc,
tặng thêm một mục giày tiếng Ma-la-bà.

3- Đầu-đay (tai theo - đầu xuân) là chúa
một cuộc đi bù từ hàng quạt xuống Khâm-thien.

4- Bông-Pháp - Tặng lèn tám trang, ba già
xuống một xu.

5- Bô-iy-Thanh - cờ bunting năm bunting
mười năm ngoái.

6- Ngõ-báo - to lớn bunting năm bunting
mười năm ngoái.

7- Khoa-học lạp-chí - đầu năm thêm đàn
ba xem, cuối năm thêm trè con xem.

8- Nông-Công-Thương - Lắm bạc nhiều
vàng.

9- Nam-phong - nhất bần, nhất độc già.

10- Thực-Nghiệp - buôn bán phát tài.

11- Trung-bắc - đầu năm cù cù Bằng-Bí
viết, cuối năm vẫn cù Bằng-Bí viết.

12- Tiên-Long - con cháu đầy đàn.

13- Đắc-nhà Nam - Tờ bunting năm bunting
mười năm ngoái.

14- Annam lạp chí - sống lâu trăm tuổi
(không như năm ngoái).

15- Thương-Báo - nhất bần vạn lợi.

báo Nông-Công-Thương có nhiều tin
tức và có đăng tin hiệu ấy mua vàng
còn giá.

Ấy bàn vở vẫn thế song rồi giải
tán. Hỏi hai ông hội-viên hội nào
thời hai ông nói rằng: Hội-viên ở
hội Vi-thanh tạp Diển-lê còn đang in
ở nhà in Mederne 62 phố Hàng bạc
và số thuê cái nhà ở Cité Chân-Hưng
để lập Hội-Quán vì ở đây rộng rãi
mặt và lại mới mẻ hạ giá rất rẻ.

NĂM MỚI NÓI TRUYỀN CÚ

Xin dâng nguyên văn một, tờ biên
bản riêng của hai ông hội-viên gian
não đó, đã in ở một quyền sách mà
bị bỏ đi, vì không muốn cho độc-giả
được đọc bài này ở quyền sách ấy.

« Các ngài nên bớt chút thời giờ mà
đọc hết tờ biên-bản này của hai ông
hội-viên ngoại ngạch của hội trong
khi họp kỳ hội đồng vu vơ mà bẩn
lấm vẩn đè vòi vĩnh những việc công
chính, việc làm phúc, làm thiện thời

chẳng thèm đè ý đến, chỉ nghị luận
nhưng là khi làm chay, khi họp Hội-
đồng ấu tiệc, hội chả chich ra món
tiệc nào để hót cù-dầu lại tinh những
việc vô lý, hội có nhiều tư bản lấy
ra để mua quoc-trai, nếu khi cần đến
đem đến số 62 phố Hàng Bạc mà bán,
đã được hoàn tiền hoặc có lợi mà
khỏi phải gửi nhà Banque. Ông nò

lại tinh mùa quoc-trai cũng có khi
gặp tò (tsux) cao bạ, lỗ vốn nhiều
của hội thi sao, thà mua những đồ
vàng kiều đẹp, kiều mới của hiệu
Chân-Hưng nhà đó để phòng khi cho
các bà hội-viên nào không có thu
cũng được lợi cho họ. Mà có cần
đến tiền cũng mang đến hiệu ấy trả
lại cũng trả lỗ vốn gì cơ mà, vì đọc

L'AMI DE LA JEUNESSE STUDIEUSE

BULLETIN SCOLAIRE

Si vous voulez faire ce
rapide progrès en
français, lisez

Publié par une réunion de Professeurs

Licenciés et Diplômés de l'Ecole
Supérieure de Pédagogie

115 EDITION
12, Avenue Fesuchamp
HANOI

ABONNEMENT
Un an (26 N°) 1p80
Le Numéro 0 05

Directeur

BUI CAM CHUONG

I A J.S. est en vente dans toutes les librairies de l'Indochine

MỚI XUẤT BẢN

Sách Xem Tết

Tân Dân

Tóm những bài rất hay,
rất vui, rất lý-thú thuộc
về Tết của các nhà văn
có tiếng viết riêng cho
Sách Xem Tết năm nay

Ai không được đọc Sách
Xem Tết của nhà in Tân
Dân năm nay thực là uổng!
Sách dày 64 trang rộng: 0p25

Trong ngày mồng 3 tết

(28 Janvier 1933)

Tại rạp chép bóng Variétés từ 2 giờ đến
4 giờ chiều phim:

La Piste des Géants

Giá tiền: 0p10, 0p15, 0p20 và 0p25
Tại rạp Tonkinois, mồng hai Tứ 2 giờ
đến 4 giờ chiều, cũng chiếu phim
rất hay.

Giá tiền: 0p07, 0p05 và 0p03

Ngày mồng 8 tết từ 2 giờ đến 4 giờ tại
hai rạp ấy cũng sẽ chép nhiều phim
vui và lạ.

Mách Giùm

→ Bác đi đâu mà vội thế?
→ Tôi đi mời cù lang Nguyễn
Ngọc-Còn ở 26 phố Nhà Hồ Chí Minh
về thăm cha chúa, vì có ông bạn mách
tôi rằng cù lang Cù là một phà
chuyên-trị chữa bệnh người nhỡ
và trẻ con rất thần-hiện.

Xin đón Gare Mới Đầu-Cầu PAUL DOUMER HANOI

Ở ngõ hàng Khoai (Rue Duranton)
cạnh Gare Mới Đầu Cầu Hanoi số
54 và 56, telephone số 268, có một
xiềng nhện khôn làm các nhà, cửa,
đô đất và bán các thức gỗ: cây phiến
và kè (có xiềng máy cưa làm các
thức cửa, lối, lattis, các cái cửa,
lá chớp và cọc.) giá hạ nhất ngoài
Bắc, công việc làm rất nhanh chóng
được vui ý các quý khách.

Các quý khách cần sự giềng
mộc thi đặt ngay cho bản hiệu vừa
khỏi mài thi giờ mà lại có phần lợi.

Ở ngoài gare Hanoi lúc nào cũng
có gỗ về bán.

Bản hiệu xin khai một vài thứ và
bán chiêu khách trong ít lâu như
ruim lim; một thước giá:

Rúi lợp ngói 0n.027x0,027 Giá 0p056
Lattis 0m027x0,010 Giá 0p03.

Bản hiệu xin mách dùm các quý khách cần sự giềng
mộc làm nhà, và biến
đang cần các thợ mộc và thợ nề để dến mùng 10 tháng riêng Annam thi bản
hiệu mè cửa hàng.

Kính cáo

Nguyễn-văn-Chúc Entrepreneur à Hanoi

Thê nào là

« Phòng-Tich »

Bệnh Phòng-Tich dàn ống, dàn bà súc
lực yếu thường hay bị, từ 25 đến 50 tuổi
tuổi hay bị lâm. 1- Vì cơm no rượu say và
ham tính dục; 2- ăn xong đi ngủ hay đi
tắm ngay nên thụt bênh, gọi là phòng-tich.
Khi lâm bệnh thấy dày hơi, tóc cờ, tức
ngực, cơm không nuốt ăn, ăn thì q,
thường đau bụng, đau lưng, chân tay mỏi
mệt. Bi lâu nám, sắc mặt vàng, da bụng
giầy. Mỗi đống 1, 2 liều, lâu, nồng 4, 5 liều
Phòng-Tich thần dược Con Chim không
công phạt, dùng bệnh ắt thấy dễ chịu hoặc
khỏi ngay. Mỗi liều chia hai bận uống

Giá Op40

VŨ-DINH-TÂN

178 bis, Route Lach-tray — Haiphong
Âm Tứ Kim Tiền năm 1926

Các nơi đại-lý

HANOI: M. Hiền 22 bis phố Huế; Trần-văn
Huân 99 phố Mới, Quảng-kiên-Ký 44 phố
hàng Lồng, Nguyễn-ngọc-Linh 25 phố hàng
Bông — HÀ-DÔNG: Hiệu Nam-Tho Chợ
Bến, Bảo-Châm Photo, phố Bruxelles, Hàng
Phao & Chợ Tía → NAM-DINH: Hiệu Ich
sinh-Dương 19 phố Khách, Hưng-Long 9
Nhung-Tinh — HAI-DƯƠNG: Hiệu Chi-Lan
11 Đồng-Thị — BẮC-NINH: Vinh-sinh 123
Tiller-an — SONTAY: Vạn-Thanh 17 Mậu-
Tinh — HAIPHONG: Hiệu Nam-Tân bán
sách và 48 phố Bonnal — VINH: Sinh-huy
phố gare — HUẾ: Vĩnh-tường 49 Gia-long
SAIGON: Hưng-vượng 12 Espagne
Các tỉnh trong Trung-kỳ có đại lý bán.

Kính cáo

Quảng-Đức-Sinh
21, phố hàng Bồ, Hanoi

Muốn khỏi tiền mất tài mang, xin
mời đến hiệu,

XONG THÀNH

34, phố Chợ Đuôi mà đơn cũ lang hay
mua các thư Cao, Đơn, Hoàn, Tân.

Điều-trị bệnh người lớn trẻ con
không đầu bằng Xong Thành

NHÀ THÍ NGHIỆM BỆNH LÂU GIANG

Đã phát minh những thứ thuốc chữa về bệnh ấy

Hiệu thuốc Lê-Huy-Phách làm thuốc đã lâu năm, đặt phòng riêng để thí
nghiệm bệnh Lâu và Giang mai. Hội năm 1931 đã phát minh những thứ
thuốc này để chữa về bệnh ấy. Lâu mới phải (éstat aigu) bắt cứ nỗi, mẩn
buốt ticc, chí đồng từ 4 đến 6 là khỏi hẳn, mỗi ve giá 0p40

Lâu lâu năm éstat chronique thường sinh nước tiểu vàng đât, hay đặc
là vẫn vẫn lúc đi tiểu thấy nóng, từ chí mót mệt, yếu đuối và còn sinh
những chứng khó chịu khác nữa. Như thế chí đồng 2 ve liệt trùng giá mỗi
ve op6 và 1 hộp to bồ ngà-tặng-trà lâm 2p. hộp nhỏ ipo. là khỏi hẳn.
Thứ thuốc này ai dùng không khỏi sẽ già lại tiền. Còn bệnh giang mai thi
bất cứ đâu đều đau, sống thuốc của bản hiệu càng chóng khỏi hơn là
bệnh lậu, ai đều biết. Muốn hỏi đều giá định theo timbre ap6 giá lời ngay

Ở xa mua thuốc gửi thư về số cách hinh hóa
gia ngón (C. R.) thư và mandat xin dò:

M. Lê-Huy-Phách 12 Route Sinh-tử Hanoi (Toàn)

MÙA RÉT BÀ TÓI

Phổi ương sinh ho, són không điều trị, lâu thành lao xuyên,
có một không bài

BO-PHÊ THANH DƯỢC

Trừ đờm, trị ho, mat lao, hết xuyên, giúp ích cho người công thợ ch่าง nhỏ, có dùng mèo biế

Lọ con

0p.40

Lọ lớn

0p.80

ĐẠI-QUANG DƯỢC PHÒNG

47 phố Hàng Đường Hanoi — Giày nón số 805

Hiện JONCKO

Bán các thứ chiêu

Chiếu cối xe giải salon, chiếu cối chè
đủ các thứ hoa: Hoa in, Hoa cải, Hoa
dung, đều theo kiểu tối-tân.

Giặt chiêu theo phép vệ-sinh. Tẩy
được vết hoen ố mà giữ được màu
hoa không phai có dùng thuốc sít
trúng dè trít rệp và các thứ vi-trúng.

xưởng ở Hàng Dãy (Rue Duvalier).

Cửa hiệu: 58 Phố Hàng Đầu, HANOI

Rượu Tết

Nhân dịp tết niệu Bông-Phương y
quán 72, 74, phố hàng Bông có chế
ra mấy thứ rượu chúc mừng năm
mới, trong chất rượu dùng toàn
những tinh hoa vị thuốc đại-bồ của
« Bông-Phương » ta và lại có hương
vị thanh tao. Vậy xin giới thiệu cùng
độc-giả.

Xin mách giúp nơi ở của

M. Tân-Dương

tức Lưu-trọng-Nghĩa

Ông bà nào biết nơi ở của ông ta xin
làm ơn cho tôi biết hoặc làm ơn mách
giúp cho ông ta biết.

Xin vạn tạ

Lâm-quang-Nguyễn Thành-Hòa

Thứ kem thay phấn hiệu Velouty Dixor áng dùng màu già càng my khi
ra mura ra nắng cùng khi nhảy đomp mà có lỗ hổng rã cũng không giảm
nợt màu kem. Thứ kem này không những thay phấn, mà về mùa rét dùng
thay thuốc nẻ thì không thứ nào tốt bằng.

Có bán lẻ khắp mọi nơi

Đại lý độc quyền: LUNE FAT 23 - Rue des Changeurs, Hanoi

TẠI HAI PHONG: có bán ở số 22, 24 phố Khách sạn A Riz Môhamđe,

TẠI NAM ĐỊNH: Có bán ở hiệu Giu-Thuận-Long 36 phố Carreau.

Kính cáo độc giả

Bắt đầu từ 20 janvier 1933 này

Tòa soạn và tòa Trị sự sẽ họp làm
một tại số 1 Boulevard Carnot cả.

Vậy thư từ gửi cho ông chủ nhiệm
cùng ông quản lý và chủ bút, xin các
ngài đề cao về:

số 1 Boulevard Carnot, Hanoi

TAN THANH 145
Hàng Bạc
DUNG, CHUA
VÀ BAN

**KIỂU MỚI GIÁNG ĐẸP
GIÁ ĐẸP**

Ai là người uống chè sành, chè
cũng đã từng dùng qua chè cũ
biểu KIM-THÁI và chắc cũng
công nhận là chè của hiệu đó có
tiếng khắp hoàn cầu

ATDAR

7, Lambiot — Hanoi

Chuyên làm quảng cáo hộ các
nhà buôn

CUNG CHÚC TÂN - NIÊN

Mở cửa hàng từ ngày mồng Một, Quý-khách đến chụp từ
10p00 thì biếu 5p00 ảnh men

Nhân dịp Tết, hiệu ảnh HƯƠNG-KÝ PHOTO Hàng-Trống
mở cửa cà mäll ngày Tết, buổi sáng từ 9 giờ đến 11 giờ,
chiều từ 2 giờ đến 4 giờ

Chính Hương-Ký chủ nhân đứng chụp ảnh để nghênh
tiếp các Quý-khách đến chụp ảnh mùa xuân năm mới

HƯƠNG-KÝ cẩn bạch

Thời buổi mới — Quảng cáo mới

Xin đến nhà làm quảng cáo

ATDAR

7, Lambiot — Hanoi

NHÂN DỊP TẾT NGUYỄN ĐÁN HIỆU BẢO CHÉ

PHARMACIE CHASSAGNE

59 RUE PAUL BERT HANOI

CÓ QUÀ KÍNH TẶNG CÁC QUÝ KHÁCH

Từ nay đến 15 tháng giêng ta, các ngài mua thuốc từ 1 đồng trở lên
bản hiệu sẽ có chút quà kinh tặng gọi là tò tình liên lạc với các bạn hàng

RƯỢU THƯỜNG XUÂN

VIN SAMOS

một lít 1p.45

VIN DE MALAGA

một lít 1p.40

Rượu vang lâu năm, thơm ngọt giọng, dùng
đè thết khách trong ngày tết rất lịch sự

RƯỢU BỒ

VIN WATSON

một lít 2p.25

nửa lít 1p.25

Rượu rất bồ, dùng lâu năm sẽ được cường tráng suốt năm

VIN 33.500

một lít 2p.10

(Rượu bồ riêng cho đàn bà)

Bản hiệu lại riêng giới thiệu các thứ thuốc sau này, các ngài đã từng biết tiếng,
cần dùng trong tiết giời xuân này :

SIROP NOFAL:

Thuốc Ho thần hiệu

SIROP ANDRÉ:

Thuốc Ho cho trẻ con

Ở xa mua thuốc cũng có quà biếu

NGUYỄN
HẠM TÂN
PHÙ HỔ CỦA
PHONG NHA

NGÀY XUÂN TRONG RỪNG MAI

MR. NGUYỄN HẠM TÂN

10 LAMBOT HANOI — TÉLÉPHONE 866

AI ĐI QUA PHỐ NHÀ THỜ

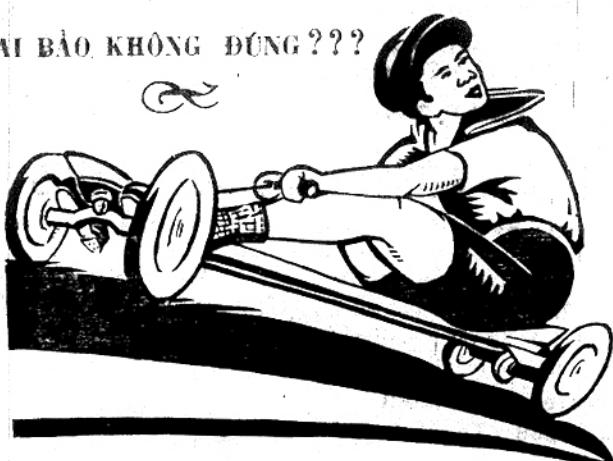
Gần hàng Bóng, chắc cũng phải đề ý tới một tòa nhà mới cát, trong rất nguy-nga, tráng lệ, đó là hiệu ảnh của M. NGHIÊM XUAN-THUC một nhà chuyên mòn vè nghệ ảnh.

Cách sếp đặt ở trong rất sừng hợp với ngoài ; nhà kính, phòng tiếp khách, xưởng thợ đều phân biệt.

Nhân dịp đầu Xuân

Qui-khách chiết eõ sẽ được vừa ý, giá phải chăng, mẫu ảnh bền và đẹp, chụp theo lối mỹ-thuật.

AI BÀO KHÔNG ĐÚNG ???

« AUTO FORT » là một thứ đồ chơi rất thích hợp cho trẻ con, vì nó làm cho :

Bắp thịt nở nang

Gân cốt cứng cáp

Tinh thần sáng khải

Tiêu hóa dễ dàng

Chơi « AUTO FORT » không có gì là nguy hiểm, người sẽ được khỏe mạnh, thanh nhàn, lại thêm nên can đảm.

Ai cho những điều kẽ trên là không đúng, xin mời lại thi nghiệm tại :

Hiệu Phúc Long

43 — Phố Hàng Đậu — Hanoi

Giá vé số : 251

Bán buôn và Bán lẻ

THUỐC LÂU HỒNG-KHÈ

Là một món thuốc ngoại khoa già truyền ngoại trâm, lại nhờ được sự kính nghiệm của chúng tôi trong mười năm nay, đặt phòng riêng truyền mòn chữa vò-bệnh lậu và bệnh giang mai nên phát minh ra được nhiều vị thuốc rất hay chế luyện thêm vào thành một phương thuốc rất hoàn toàn chỉ uống trong bối tiếng đồng hồ là biến hiệu ngay không bắt đì dài giờ không vật vã nhục một khảng hại sinh dục, dân bà có bùi công uống được. Bệnh mới phải ra mủ, ra máu hoặc táo, hoặc bệnh đã lâu chửa không hết nỗi mồi khi uống rượu thức đêm, trong người nóng nảy lại thấy có mủ và ròm, trong nước tiểu có rêu, uống thuốc này đều khỏi rất nạc. Thuốc dù man khỏi là khôngցđang phai, nên được anh em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Mỹ người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rất nạc, càng nhận rõ ràng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khè. Giá 6000 một ống, bệnh giang-mai-le phết hạch lâm soái nóng tủy lò loét quỷ đầm đau xương rất thịt rết đặc nồi mà đây là thuốc gã hoa khế, phá lỗ khép người cũ dinh thiêu pháo sập ngay đến tai, bệnh chàt-ống một ống thuốc là cái rứ hồi sinh trong 24 tiếng đồng hồ không phải không nước không bắc lòe rằng uống thuốc đi làm việc như thường không hại sinh dục. Công 6000 mèo-đồng. Xin mời quý bộ lão hoặc có thư về lập tức có thuốc gửi đến tận nơi mua từ 6 hàng-tuổi sau không phải chịu tiền cước;

HỒNG - KHÈ DƯỢC - PHÒNG

84, Route de Hué (sạnh chợ Hôm) Hanoi - Tel. 755

Đại lý: Kinh Vịnh Bát Lộ Hué. Số 73 Belgique Hiphong; 12 Rue des Corridors, Halduong, Thủ thành Hưng yên N° 148 Bd Albert Ier Dakao Saigon

NÊN HÚT THUỐC THƠM

\$ 0,15

COMPAGNIE COLONIQUE DES TABACS

Cliché ATBAR à la main

KIM-HƯNG

= 104bis ROUTE DE HUÉ-HANOI =

PHONG-HOA'

26 trang TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU 15 xu

SỐ BẶC BIỆT VỀ TẾT

TẾT...

Tục ăn tết đã in sâu vào óc ta từ mấy nghìn năm xưa, nên cứ mỗi độ mùng phèn, đào nở, là mảng mươi triệu người cùng chung một cảm giác, cùng hướng về ái lạc thù rất phong lưu: ăn tết.

Tết dời với người mình có một ý nghĩa rất thiêng liêng. Mấy hôm xuân về, không những chỉ để cho cả một dân tộc ngày thường cảm cùi, được có lúc an nhàn cùng nhau, mà nhất lại là một cơ hội cho ai nấy đều được tham dự vào những cuộc: té lễ rất tôn nghiêm của giao-dinh lớn. Cũng vì thế, nên tết đến, ai ai cũng rộn ríp vè què, như tin đồn một tân giao-đoan một ngày kỷ niệm lớn lao đều hội họp để cùng nhau trân trọng tổ long tin ngưỡng.

Cái tết giỗ ấy, là sự thử phung tú tiên. Bao nhiêu những vẻ long trọng, hoa lệ của ngày tết cũng vì đấy mà ra cùa.

Nhưng người mình không phải là chỉ riêng nghĩ đến người quá khứ nên cái vẻ đẹp của trời xuân, cái sắc đẹp của hoa xuân, có lát khi dễ cho ta nhăng việc đèn nhang, và vui vẻ cùng níu au thầm hén rộn rực, xem hoa thùy tiên nở...

Xuân mới

TẾT

.. Đến nay cuộc đời mới đã bắt ta theo con đường mới, nên tết xem như kèn phản long trong tốn nghiêm. Nhưng trái lại, tết cũng đỡ được những cài tục lẻ phiền toái thừa xưa.

Những người xa nhà không về được, cũng không lấy thể làm buồn gượng vui với xuân, cười với xuân nơi đất khách. Những người tìm quen sang sống nhà, hay hồn mồng một mộng lịch xem giờ để chọn phương xuất hành, lại kiêng khem những điều nhỏ nhặt, dần dần đã thấy ít, cái trạng thái ấy cũng đủ cho ta biết rằng lòng mê tín dị đoan một ngày một mất, mà chỉ xét đoán suy nghĩ sắp đến ngày thông trị những công việc hàng ngày của dân ta.

Tết! Đáng lẽ mắng hôm tết là mắng ngày cho ta hưởng cái khu êm đềm buỗi xuân sang: chậu cúc vàng, bánh pháo đỏ, biết bao là thù vị giải giac trong lán không khí thanh khiết lục đầu năm, bỏ dí chảng' hóa ra phụ Hoa công đã vi ta mà tạo nên những cảnh vật hữu tình ấy, chảng hóa ra cũng như những ai đã hoài mất tuổi niên thiếu, không biết thương tiếc đèn những thời khắc đáng yêu mến, đáng kính trọng trong buỗi hoa niên.

TÚ-LÝ

Ngày xuân hái hoa...

Ngày xuân, chỉ em đi hái hoa,
Vườn mai, đứng gươm gốc mai già.

Hoa mai trắng xóa, trong xuân tươi.

Một chi, một em xuân mẩy mướt!

Gió xuân! đùa đàng ta ém lay.

Gió xuân! hoa mai tan tác bay!

Em tay nâng giò, chỉ vิน cảnh,

rề đón hoa mai với lá xanh:

Ngày xuân, cánh hoa đượm hạt móc,
Hái hoa, hoa rơi vương mẩy tีc.

Tiếc hoa ném bái giờ hoa đầy,
Một giờ hoa xuân nặng chịu tay.

Người về, tiếc xuân biết còn ai?
Còn lại trong vườn, xuân với mai!

Việt-Sinh

TRƯỚC TẾT, TẾT VÀ SAU TẾT

còn V TẾT-SINH

Tôi không như các ngài văn sĩ — họ là những người nhôn — khi nghe tiếng pháo kêu mới ngửa ra « kinh tết », hay trong thấy hoa đào nở, mới « từ chè xuân ». Không, tôi không như các ông ấy trân trọng mèo tưởng mà quên cả tết đến. Trái lại, tôi mong tết như mong Tết, nghĩa là mong từ tháng một mong đến, lòn tinh tảng ngày.

Tôi không như trẻ con — và tôi cũng đã qua cái tuổi ấy rồi — mong tết để được mặc quần áo đẹp, được pháo đốt chơi, được tiền tiêu dùng. Tôi thích tết, vì tết vui, lòn cái vui. Có lẽ vui vì sắc pháo đỏ giài gié trước thềm nhà, vì rượu mùi, vì hoa cúc hay vì gió lạnh làm cho người ta gần gũi bén ngọt lửa mà kẽ chuyện tết năm ngoài, năm xưa.

Có người bảo tôi thế là trẻ con; nếu có thể thật, thì tuy tôi đã lớn tuổi (nhưng chưa có vợ) mà vẫn còn là trẻ thơ đấy.

Ngày 29

Không có gì vui bằng trước ngày tết đến, đẹp là chờ tết. Nhà cửa tự nhiên có một vẻ khác hẳn, trông ngắn nắp, mèn mén, súng sún. Trên cột, trên tường, giài dù giài long tung tung mành thi ba chử, mành thi năm, — tôi đã mua của các cụ đồ nhà công lung viết & các bờ kè. Các cụ chúc cho người ta đì phúc, thọ, lộc, vinh, người ta chúc cho các cụ... các cụ ít nhiều tiền để gọi là cũ di, có lại, cho toại lòng nhau.

Rồi bỏ tiền ra ruồi hai ông Tiến tài Tiến lộc về giài vào cảnh cửa, may ra hai ông có phù hộ cho mình sang năm có thêm tài, thêm lộc gì chẳng. Nhà có máy dưa trè, nên tôi sắm cho chúng nó ngồi vài cái tranh giài lợn, chuột mèo, mèo xanh, đỏ đỏ, trông cũng đẹp, cũng làm cho mình vui, cho trẻ vui mà lại rõ tên hơn tranh của các ông trưởng Mỹ-thuật nhiều. Máy con bén hét tôi nó thích nhất cái tranh chuột: một đám cười chuột, cũng đủ kêu, đủ trống, đủ cả quá phu trang. Cố dâu chuột cũng khéo vành giề, cũng giài vẫn bài, nón quai thao, cũng ra ráng cố dâu lâm. Mà chủ đề chuột cũng ra vẻ quan tham, quan phán tết.

Ở trèo lại có một đàn chuột theo nhà đưa hoa quả đến dâng một cú mèo rất từ bi, ngồi nhìn cố dâu chuột một cách âu yếm lắm. Có lẽ mèo và chuột cũng bắt chước người ta trong mấy ngày tết, gác bô thù hồn để cùng vui.

O

Giồng nêu

Buổi chiều nay, chặt một cành tre thật cao để giồng nêu. Trên đầu nêu buộc một cái cái chòi phát trào để làm ma quỷ sợ, treo một bộ nhạc và khinh đất nung, mỗi khigió bắc thổi, cái bộ trạm cái kia leeng keeng cũng vui tai. Lại buộc thêm một cái đèn lồng cho sáng ngõ để tiện ra vào, kẽ cũng là một ý kiến nhau từ đấy.

Giồng này nêu lên để báo rằng tết đến, hay để báo giờ hồi ức thì không biết. Chỉ biết rằng nêu và giồng xong,

thì thấy các chủ nợ ở đâu là rò đến. Thời thè hết van đến lấy họ cũng chẳng ghi nhớ. Còn ít nhiều tiền tiền tố, đánh bót sén một hai đê trả họ chò o xong tội. Họ đi rồi, mà nh đếm lại số tiền mà úa nước mắt, tì ở đâu. Còn tiền đầu tiều tết, tiền đầu mà sôa hét với là tôm! Cố Lan, Cố Lan, bèn hàng xóm et ay sang, ý hồn thấy nồng nỗi vây mà cùm cùm, nên có mìn tôi cũng rom róm nước mắt, mà có lại cố quay cười nén trong cùlúc bấy giờ đê ng yêu quá đì mắt.

Nấu bánh chưng

Ai cũng biết tết khai: gốm bánh chưng không ra tết. Mèo bén chưng không có tết cũng không ra bánh chưng (chưa chắc đâu) Cho nên đời xưa đã có câu rằng: thiên hạ khêu gốm cũng được, chứ tất mà không có bánh chưng không sang! Lời nói thực chí lý lắm vậy.

Và trong mấy đêm ngày tết, chỉ có đêm nấu bánh chưng là vui. Ngoài phèn, đêm đông rét mướt, gió lạnh thổi vút vù. Mà trong nhà, bên lò bún chưng ấm áp, ngồi chung chăn trên cái đệm nhún nhún lửa thi còn gì thú hơn nữa.

Ai có linh hồn thør như tôi, tất cũng biết cái thú vị của ngọn lửa những đêm đông. Trời rét mà ngọn lửa ấm nhu giế không muốn cho ta di xa, giờ ta lại đê hướng những cái thú êm ám trong gia đình, trong khi cả nhà ngồi xay quanh, nghe tiếng nước nóng reo mà kẽ chuyện cũ.

Huống chi, đêm nay, bên cạnh tôi lại có cô Lan bén hàng xóm: đôi má hồng hồng, miệng tươi mà có duyên, trông xinh té. Cố ngồi bên tôi, xửa lại mấy bông hoa thủy tiên, rồi ngang ngau, sao gõ nói:

— Tết năm nay, thè là anh thêm một tuổi rồi đấy nhỉ?

— Ủ, nhưng em cũng thêm một tuổi. — Thành 18 tuổi — người nhon rồi đấy! Lan cười, tôi cũng cười. Ngón tay lung lay chiếu, mà Lan them bồng, môi Lan thêm đỏ, mà Lan thêm tươi, thêm đẹp hơn bao giờ.

Ngày ba mươi

Ngày hôm nay là ngày cuối cùng của năm cũ; nếu cứ theo như lời thánh dạy — thì ngày hôm nay là phái sinh tam mà nhin lại năm cũ; ngầm nghĩ đến những ngày đã qua, đã xem trong năm vừa, di minh đã làm được những sự gì hay ho — hoặc oã làm sự gì không tốt, thì biết lấy để tránh về năm sau.

Nhung iết nghĩ bụng, sáng ngày mai đó là ngày tốt thi nghĩ làm gì cho mett; ta cứ ngã đến năm mới mà vuô vè thi on, tội gi.

Bởi thế nên cả ngày hôm nay chỉ cùm ui trang hoang nhà cửa, và đeo thuc bà bếp dã giò, dom cõ dê cung già. O tòa.

Thỉnh thoảng lại ra thăm mấy chậu cúc, và sửa sang châm chút cho mấy giò thủy tiên. Cái khó là làm thế nào cho thủy tiên đúng nứa đêm nay hé miệng cười — lại đúng sáng mai cười bần thi mới được, nếu, mồi chèp, tối đêm nay đã cười trước thi, sao con người sảy quanh, nghe tiếng nước nóng reo mà kẽ chuyện cũ.

Vẽ vội

Chiều đến, theo lệ cũ dem, it với bộ rắc chung quanh nhà, một là cho dáng phép vệ sinh của phuong tây hai là đê phản địa giới theo tây phuong, dáng nào thi cũng là nhất cử luồng tiện cả. Rồi lại vẽ một cái cung thật to,

một cái mũi tên thật dài, bắn theo một thằng qui đầu voi mình chuột công đuổi chạy. Nhưng sợ rằng một cái cuug chưa đủ chăng, nên tôi lại vẽ thêm một khẩu súng linh và một khẩu súng thần công thật lớn kiêu tối tần, như thế chép không ma quỉ nào dám bén mảng tới nứa.

Phía nam vẽ một cái bàn cờ chiếu tướng, phía bắc vẽ một cái bàn cờ chắn chó, không biết đê làm gi? Có lẽ đê đánh lừa ma quỉ, obung nó kéo đến rồi mai đánh cờ chắn chó mà quên mất công việc chăng? Nghĩ các cụ ta xưa thực cũng lầm mầm nhiều meo té. Song đâu đấy cái vẽ vội, thấy báu tôi lại sang kinh đem một đê bài giấy ra treo ở ngoài ngõ, không biết đê bà cõi ông mảnh nào dì mõi hỏi thi bác tôi lặng yên không nói.

Giao thừa

10 giờ đêm. Sắp sửa đến cái giờ năm cũ sang năm mới. Trong nhà lúc bấy giờ thật ấm cung vui vẻ lạc trên bàn thờ đèn nến sáng chao狂 khói trầm hương lèn nghi ngút — hoa đào, hoa cúc lúc bấy giờ trông càng càng tươi cảng đẹp hơn lên.

Cả nhà rộn riphura soạn cõi bàn đê cung tò tiên, tay chằng cõi song cõi bàn cũng phải dù dê rào dõi nấu.

Mấy con bé nhà tôi nghe chừng đã buồn ngủ lâm, mà chúng nó còn cứ quay quay thắc, cứ nhào mấy con gà mà búi tóc cõi mõm, có lẽ mõm ăn lầm thết phải. Dwái bếp, các bà, các cô chui mõi làm các món ăn — làm cho khéo, cho dẹp, đê mai mồi khách lại ăn, — họ ăn mà ném cõi khéo cho ngọt, đê cầu thi các cõi thực là hòn bá lâm. Thế mới biết đê bà họ cũng rẽ tinh thật.

Đúng 12 giờ đêm — tràn trọng bóc một bành pháo Bình-dà rì đốt, tiếng pháo kêu yang, sác pháo bắn tung, khói pháo ảm đầy nhà. Ma là, hể có sác pháo đỗ, mùi pháo thơm, khép tò vò Tết ngay lập tức. Năm mới rồi đây! Thế là mình đã thâm được một tuổi.

Xa xa nghe tiếng pháo dưa lại — rồi ngay bên cạnh nhà, tiếng pháo nổ lên — rồi tất cả nhà cửa chung quanh đều thấy tiếng pháo gian, liên tiếp nhau không sút: tết đã bắt đầu — mọi người đã bắt đầu voi mừng năm mới trong nhà ấm cung, sang sủa — dãy nhung hoa, những khói trầm thơm và sác pháo đỗ.

Mồng một

Tờ mờ sáng hôm nay, đang chum chén ngủ kỹ thì đã có người đến lôi giày mà nói: « chết! năm mới mà ngủ chưa thết thi cả năm cõi toàn ngủ mất ». Tôi cũng sực như thế, nên vội vàng tung chén ngay dậy. Tôi đã thấy con Thư tươi cười chạy đến bên khoe áo đẹp: mà áo nõi, áo thết, áo gấm hoa cõi mới, nguyên vĩ mới năm mặ: áo có một lòn ngày tết rồi lại

Người lịch - Sự Tím Đen :

T A N - M Y
TAILLEUR-CHEMISIER

47. RUE DE LA SOIE — HANOI

cát kỵ cảng trong hòm, cho nên còn
nhưng vết gấp vuông vuông.

Dậy cửa mặt, khi dùng tay vào chịu
nước hoa mùi, lại sực nhớ đến Tết năm
ngoài. Nếu tôi có phải nhà thì sẽ thi
đã thô dai, buồn cho thi giờ di chép
như tên — nhung may, tôi lại không
phải là nhà, nên tuy có nghĩ đến Tết
năm ngoài, mà vẫn không quên Tết
năm này.

Nhìn xóm thấy cả nhà, kể thấy người
tôi, ai cũng áo mới cả, ai cũng hồn hồn
vui vẻ — nhất là mấy đứa người nhà
thì lại vui vẻ lắm, vì ngày hôm nay
chúng nó không phải ai chửi mắng như
mọi ngày mà lại còn được tiền mừng
tuổi. Nói đến mừng tuổi, tôi lại lo, lo
vì chẳng ai mừng cho mình, mà mình
lại phải mang tiền cho người khác, mới
tiếc chứ.

Tết

Mấy bông hoa thủy tiên trong chậu
hòn hồ chúc mừng năm mới — giò
thôi! Ưu trước mấy cành liễu — ngoài
thêm còn giải giác sắc pháo đỏ hõm qua,
thời tiết coi có vẻ xuân đầm ấm.

Trong nhà mừng tuổi lẵn nhau, chỉ
những nghe thấy năm mới, năm me.
Tôi cũng rót một chén rượu mùi để gọi
là mừng Tết, sau đó là trà, dụng
trong số pha lê trong, Tết, Tết lâm. Rồi

đem quả mứt ngọt, chia cho trẻ em:
dưa mít ít, còn bao nhiêu tự thưởng.
đang gọi là mừng Tết, mừng năm mới
và mừng tuổi cho mình.

Sóng nhà

Sóng nhà ho minh năm nay không
biết là ai? Người sóng nhà tất phải
là người có nhiều tiền mừng tuổi,
mà lại phải là người có can đảm
mới được, vì nếu giòng cá năm thi
người ta trách cứ. Nhưng nói vậy mà
thôi, chứ ai cũng kiêng như vậy, thi
còn ai đến sông đất nhà ai?

Một lát thấy mấy bà bên bàng xóm,
chạy sang, chui vào đến công đã cưới
nói chúc mừng, nào sống lâu, phát tài,
mạnh khỏe, cái gì cũng bằng năm bằng
mười, năm ngoài cả. Thoáng trông thấy
có cô Lan, tôi vội vàng dắt một bát
pháo lè mừng.

Cô Lan tưới cưới chạy đến, tôi giở
chén rượu, rồi rung:

— Chúc em năm nay... đất chèo
nhé!

Cô Lan đỏ mặt, rồi cười mà đáp:

— Còn em, em chúc anh sang năm.—
chỗ này. Lan ghé tai tôi nói nhỏ.—Lấy
được vợ đẹp, rõ đẹp... đẹp như Lan nhé!

Đương vui thì thấy em Thư chạy lại,
tay cầm một cái gói giấy đù vuông, rồi
ngó ngã hỏi:

— Chị ơi chú — bà Hai bảo mừng
tết chèo một bát, sao lại chỉ có một
xu?

Tôi phì cười:

— Cháu nghe lầm — chính là một xu,
nhưng bà ấy nói thế để tốt cho cháu đấy
chứ.

Không biết Thư nó có hiểu không —
nhưng xem ra nó không được voi lầm
itti phai.

Mồng ba

Sáng nay đi lễ nhà thờ, rồi qua vào
chúc mừng năm mới mấy người trong

bộ. Chà, đi đến đâu cũng chỉ thấy bát
lèn gốm, lại xuống gối, dâ mèi quá mà
họ vẫn chưa cho thôi. Thế mà ai biết các
ông nào bàn bộ tết thực cũng có lý
lắng vậy.

Chiều xuân nên ra chùa xem họ lễ;
họ nghĩa là những người con gái, tinh
cô, quê cô, năm mới ngày xuân các cô
ra chùa bế lộc để cầu phúc, cầu may.
Trời rét mà đường khô, lá tre bay trước
mặt, trên cánh lá mầm non xanh dịu.
xuân có vẻ đầm ấm mà dịu dàng. Đi
đường gặp các cô ra lễ, lại gặp các cô
trở về; cô nào cũng áo mới, rạng rỡ
nhuộm đèn, cô nào cũng có vẻ xuân lâm.
Vườn nhà chùa có mấy gốc đào hoa
nở, mà các cô nở đang tay bẻ cành —

sao các cô không nghĩ hoa đào xuân
cũng như các cô xuân.

Mồng bốn

Rúp, cỗ bàn, rồi quay quần vào đánh
bài; bắt tam cúc lại bắt bắt lại tam
cúc.

Mồng năm

Cỗ bàn, rồi lại ruou lại tạm cúc.

Mồng bảy

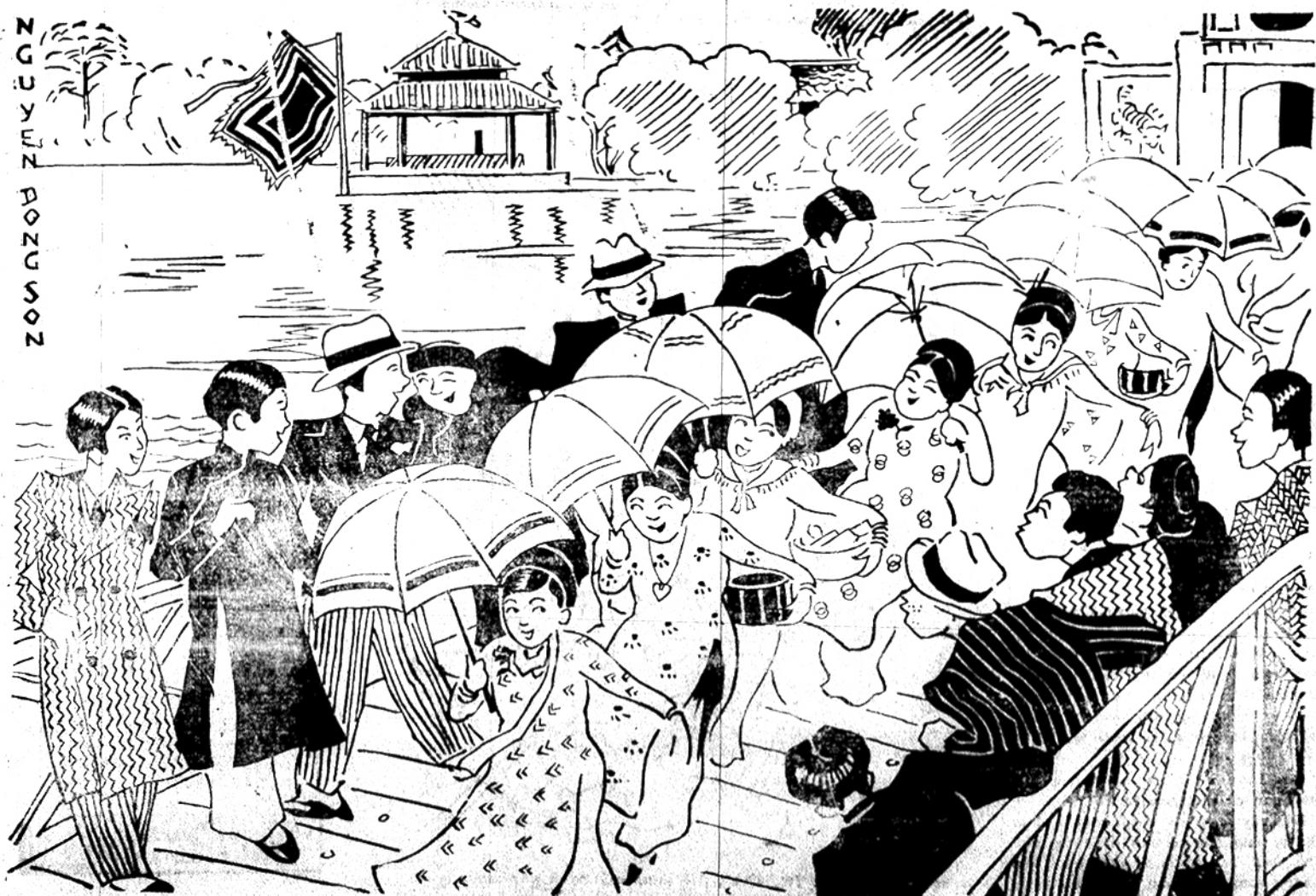
Hôm nay bà cây nêu, thế là hết Tết.
Quán áo mới lại xếp vào hòm, để dành
đến Tết sang năm mới giờ ra. Trong nhà
lại lặng lẽ dần dần, rượu hết... cỗ bàn
hết. Mấy giờ thủy tiên,
mấy chậu hoa các
đã gần tàn, tuy cành
dào vẫn nở hoa tươi,
nhưng cũng không
đủ giữ lại cái Tết nữa.

Cái vui của ngày Tết
đã theo với sắc pháo
người ta quên mà đi,
không trở lại. Thế là
một năm đã qua.

VIỆT-SINH

Cuộc diễm binh trên cầu Thê-húc

Người thi di lễ, kẻ di trống.

..từ nhỏ đến lớn..

Chúc mừng «thập bát tú»

Hôm nồng một tết, đang iết Tú-Ly phải trọn giờ. Hoàng đạo đến tận nhà mừng năm mới «những người hơi có chút danh vị, hơi có chút giá trị» đã giúp Tú-Ly làm việc trong bấy lâu nay. Ngài vì các ông làm việc cũng là miễn cưỡng, có đến chắc các ông cũng miễn cưỡng ra tiếp... Vâ hông ấy. Tú-Ly chắc còn bận nghĩ, nên hôm nay, nhân tiện báo ra, miễn cưỡng gửi lời mừng năm mới các ông, chắc các ông cũng miễn cưỡng buông lời cảm tạ.

Chúc rằng:

Mừng cụ Hoàng-lão-Bí tăng phúc, tăng lộc, tăng thọ... tăng bi.

Mừng ông Ng-văn-Vinh đầu năm học xem tử vi, cuối năm làm thầy số.

Mừng cụ Huỳnh-thúc-Khang dùng chửi nhau nhiều bằng năm bằng mười năm ngoài.

Mừng ông Phạm-Quỳnh thăng quan tiến chức.

Mừng ông Hy-Tống ra bắn ngoài cái bị của cụ bằng Bí.

Mừng ông Ng-khắc-Hiếu sài bằng năm bằng mười năm ngoài.

Mừng ông Ng-trọng-Thuật sinh thêm được năm bày người annam mới.

Mừng ông Dương-há-Trạc đầu năm học xong tiếng ảng-lê, giữa năm học xong tiếng Quảng-dông, cuối năm bắt nói chuyện với ông Đinh-bộ-Linh

Mừng ông Phạm-huy-Lực năm nay lại mừng trái tim và phổi, lòng cho ngãm viện.

Mừng ông ngãm Hoan năm nay nói iống annam bằng năm bằng mười năm ngoài.

Mừng ông Ng-huy-Hợi năm nay mua thêm được mấy cái đĩa hát bay.

Mừng ông Ng-công-Tiêu phát minh được một thứ lá với mèo, một con ba ba là, và nhún nhảm khiêm tốn bằng năm bằng mươi năm ngoái.

Mừng bàu tóc ông Ng-văn-Tố năm nay được sung vào viện Bắc-cô Hanoi.

Mừng ông Lê-văn-Phúc năm nay phát tài một mình.

Mừng ông Đặng-phúc-Thông khai được mấy cái mồ đất,

Mừng ông Lê-công-Đắc thêm mồm bém chân, là bằng năm bằng mười năm ngoái.

Mừng ông Hi-dinh Ng-vă-Tôi cứ baun và cùi cười một mình suốt năm.

Mừng ông Ng-tiễn-Lăng mau ăn chòng lớn, đỡ quấy!

Nay chúc
TÚ-LY

Hai mươi ba tết

Hôm hai mươi ba, là hôm ông Táo lên chầu trời, người annam ai cũng tin như vậy, trên trời cũng như dưới hạ giới, phải ăn tết mà ông Táo lên phải đun bếp, nấu cơm hộ. Nhưng kè cũng không may che hẽ giới, vì tháng này là tháng cù mặt, ông Táo lại đi việc quan vắng, đáng lo.

Ông Táo đội mũ, mặc áo, đi hia, rồi cùi con cá chép bay lên trời.

Nói vậy, chủ cá chép, một là đem hả ra sông, ông có cùi nó cũng đến chết đuối, hai là thả nó vào chảo, ông không bông cảng xém.

Vì thế, nên ông chỉ chép miệng mà di bộ lên thiên đình.

Mồng ba ngày tết

Ở đời này cái gì cũng có kẻ yêu người khét, đến «tết» cũng không được yên thân.

Chả thế mà độ nào, ông Phạm-Quỳnh lôi «tết» lên báo Nam-Phong, để ca tụng như ông đã ca tụng quyền Kiều của cụ Nguyễn-Du. Đến cái tài ca tụng, có lẽ không ai tài bằng ông Phạm-Quỳnh! Ông nói khéo lắm, những người yêu nước yêu non nghe ông đều coi «tết» như quốc túy, quốc hồn của đất Việt...

Rồi ở đâu, ông Phan-Khôi nồi lên phản kháng, bùn nén theo dương-lịch, theo cuội đời mới mà bỏ bẩn cái tục ăn tết xưa.

Chỉ có ông Vinh ở giữa, không nói không nồng, xuất bản quyền Niên-lịch thông thu, phát tài lầm. Ai còn dò rằng ông Vinh là người theo đạo trung dung!

Nên ăn tết, nên bò tết

Ngày tháng mòn mỏi, cuộc tranh luận của mấy ông cũng như những cuộc tranh luận khác, nghĩa là nó êm đềm rồi lạnh hẳn..

Nhưng tuy không tranh luận, mà trong xã-hội, vẫn thấy có hai phái; phái yêu tết và phái ghét tết.

Phái yêu tết không phải là muốn bảo tồn gi quốc túy với quốc hồn như ông

Quỳnh. Họ yêu tết vì mấy hôm tết họ được an nhàn, ăn ngon, mặc đẹp, vui cười hả hê mà có lẽ ông Quỳnh yêu tết cũng có vậy.

Phái ghét tết cũng không phải là yêu gi dương-lịch, không phải là vì muốn theo mới. Họ muốn bỏ tết là vì họ bận hơn ngày thường, phải lè môi gói mà phải ăn đến bội thực.

Ai yêu tết ta thì ăn tết ta, ai ghét tết ta thì ăn tết tay, còn ai không muốn ăn tết gi cả, thì ăn cơm, tùy ý.

Cải chính chữ không lầm

Số báo trước (số 30) ở mục Từ cao đến thấp trong bài «ông Hiếu lo» có câu: ngày xưa đức Khổng báo thầy Tú-cống: nhữ khí dã, nhữ khí dã(anh vi nhu một đồ dùng vậy, anh vi nhu một đồ dùng vậy). Phong-bó cũng bắt trước báo ông Hiếu: «ông hủ vậy, ông hủ vậy».

Cứu hủ ấy, Tú-Ly viết là chữ bù mà chính thức là chữ bù thiê: hủ-tương, hủ rụy! chữ không phải là chữ bù như nhiều độc giả lường lầm.

Nguyên chữ khí (trong câu nhữ khí dã) nghĩa là đồ dùng nhu cải soong, cải chảo, cải nồi, cải chậu, cải vại cải lợ mà cả là cải bù nữa. Tú-Ly ý cũng muốn theo đức Khổng-Tú báo ông Hiếu là cải đồ dùng.. cải hủ, chữ đầu dám bao ông là hủ.

Vậy xin cải chính chữ không lầm ấy cho đúng sự thực, không sợ ông lại tưởng là viết mách quẻ.

TÚ-LY

— Ngày mai, mồng 1 Tết, không biết mình xuất hành về phương nào?

Bản ngang

Tết vốn là quốc hồn quốc túy của ta, mà nhăng tục là mấy hôm tết vốn là nhăng cái tình hoa rất ý nhị, lại rất nên thơ, ta phải giữ chờ bỏ hoai đi, kêu mang tiếng rằng ta không có cái chí bảo thù đáng quý, đáng yêu của một dân tộc tồn cù như ta.

Hôm ba mươi tết, lẽ tự nhiên là ta phải cúng, phải hương hoa đèn nhang, dù cù mũ thò công, cà chép giàn... nếu không, nếu không ông Táo lây mũ dâu mà đội, cà má cưỡi dè giờ lên thiên cung, tìm đến Ngọc Hoàng kề lề những việc vở chồng cãi nhau, chửi gó, mắng chó. Ma tếu, ông Táo không có mũ, có cà, thì ông không đi được, có phải là ông ở lại không, có phải là có hai cha là lâm không?

Hôm mồng một, quan hè đến cù một năm, ta xưa nay vẫn nghe thấy nói thế, tất nó phải như thế. Thế thi kieng là phải lầm. Kieng nói nặng, nói nhẹ, kieng ăn uống thô lỗ, cãi nhau, đánh nhau. Kè ra thi kieng như thế, cà năm có lẽ lột hơn, nhưng kieng cà năm chưa chắc bằng kieng một ngày mồng một, lời xưa dâ thế. Lẽ có nhiên là thế rồi, lột horizon với lột kém mà làm gi nhau!

Hôm mồng một đã quan hè, như vậy, ta phải kiem khách sang mồi đến sống nhà lây may, ta phải trọn giờ tết, phương hướng tốt mà xuất hành, nhỡ ra có việc gi, còn có thể dò la tai sô, chửi hành vào giờ sáu, lại dì vè phương sau, nhỡ có việc gi, còn dò lai ai dược nữa.

Ai muôn bão mọi việc đều tai ta cà thi bão, ai muôn nói ngay mồng một ưng như ngày khác thi nói, ta cứ theo lệ cù, tìm con đường cù, dì vè doi cù tò.

TÚ-LY

HAI BỘ SÁCH RẤT CẦN:
KHOA THUỐC TRẺ CON

(Kinh nghiệm)
do các cụ lang Nguyễn-An-Nhân, Lương-hữu-Gy và Lê-Trúc-Hiển cùng soạn 10 năm nay

Chữa đủ các bệnh chứng trẻ con, đủ các phép kê đơn, cho thuốc, cho thuốc, xem mạch, coi bình, v.v... Ai xem rồi cũng hiểu đê có thể làm thuốc, cho đơn được.

Giai bán Op50. Ở xa mua thêm cù Op20, Lãnh-hóa trao-nhân hết Op85.

Mua buôn (sỉ), mua lẻ, thơ và Mandat dè cho nhà xuất-bản như đây :

NHÀT-NAM-THU-QUÂN
26 rue du Colon - Hanoi

Tiệm Đức Thắng

Bán Thuốc Lào
N° 148, Boulevard Albert Ier Dakao

NÊN DUNG XA PHONG
THƠM RƯA MẶT
HIẾU
VƯƠNG THƠM
VƯỜNG RỂ CÓ BẢN KHẨU MÔI MÔI

lặng lặng mà nghe

THO' TẾT

Phú tú tú

Ngày tết ngày nát, năm mới năm me !
Khéo bầy khéo vè, làm trò lâm vè,
Giàu thời lìu lít, khó cung sè me :
Sảm ăn sảm mặc, mua rượu mua chè.
Ngày dung dã họng, Tết cũng dâng mè.
Bánh trung chán bù, giờ mõngay lè.
Mứt bi ngọt sét, mứt gừng cay sè.
Rửa hanh một bại, rượu mài râm be.
No lay no lát, say khướt say nhè.
Uống ăn, thiếu thốn, thiên hạ cười chè.

Ăn dã hoang ghê, sảm cảng dữ dội :
Chậu các vàng hoe, cảnh đảo đê ôi.
Mươi cù thủy tiên, mấy tràng pháo cối.
Đôi liên loẹt loè, bộ tranh rắc rối.
Thè hương Thiên văn, man vàng Thủ
khối.
Theo tục theo lè, đua thơm đua thổi.
Một lúc tiêu pha, bỏ khi rành rai.

Bà mươi :

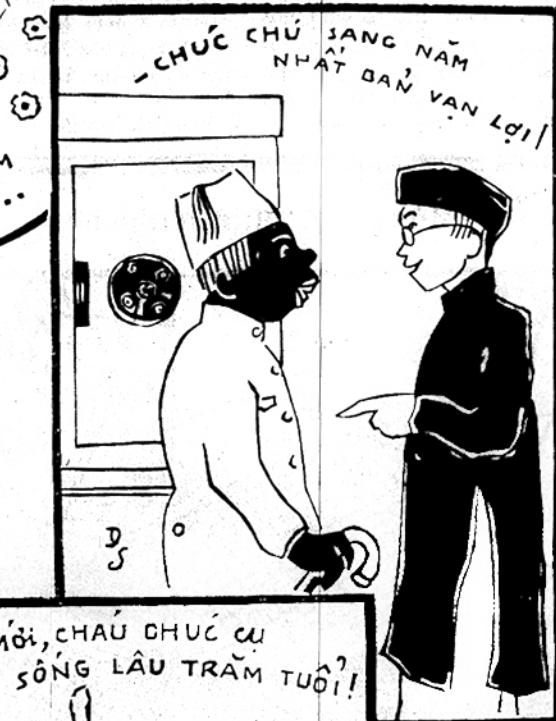
Hàng họ bán rỗn, vốn liếng thu vè.
Réo công réo nợ, tiếng bắc tiếng chí.
Chủ nợ gay gắt, con nợ nản nè.
Kỳ cùng lối mịt, mồi hét è chè.
Xong chuyện rắc rối, đèn viễn nhiều khé.
Giòn giẹp lich kich, trang hoàng bộn bè.
Linh đình bàn cỗ, ngồi ngút hương hué.
Con cháu nhăn nhó, tò tiên hả hè.

Mồng một :

Mừng tuỗi mừng xuân, hết tội hết nợ.
Pháo đốt vang trời, sac bay ngập ngô.
Tiền bạc rung rinh, áo quần rực rỡ.
Anh thi :

Khán xếp ván song, quẩn là ống sờ.
Nam phục phuông trào, áo trang lấp qđ.
Chi thi :
Quần linh lè thè, áo mùi sặc sỡ.
Xung mạc cầm tag, vàng deo lụt cò.
Đẹp trai tiền sa, tuiu như hoa nở.
Người nhón vui tươi, trẻ con hồn hồn.
Chỉ có ăn may, là không phán phò.

Lặng tai lặng lặng, nghe họ chúc nhau :
Buôn may bán đất, giầu bến sông lầu.
Một vốn bốn lãi, bá vạn chín chục.
Trăm con nghìn cháu, năm vợ bảy hầu.
Quan thằng, chúc tiền, bồng hậu luong su.

he chúc nhau

TẾT

Thị giờ đi mua thiết.
Mão ngày nưa, đã Tết.
Thiên hoi cưng lo,
Lo nhất anh đỡ kiết.

Tết cũng là ngày trời.
Chẳng có gì lạ hết.
Vây thi, thưa các ngài,
Long dong chỉ cho mệt.

Đang bâng kinh tế này,
Đồng tiền liều phải riết.

Chẳng dùng được hăng tiễn,
Có tiêu, cũng tiễn ít.

Pháo đốt chỉ diếc tai,
Rác sân, mùi khét lết.
Rượu mùi, uống vào say,
Ra gió, bị ~~thất~~ ~~lết~~.

Thầy tiên hương có thơm,
Nhưng giỗng hoa của Chiếc.
Nước minh thiêu gi hoa,
Chẳng chơi cúng gần toét.

Bỏ bớt tục cũ đi;
Như là cái danh thiếp.
Như di chào lùng nhả,
Chẳng qua khéo giao thiệp.

Tết là riêng của mình.
Xin bà con cho phép.
Ai nấy được tự do:
Hoặc là ngồi xó bếp,
Hoặc nằm khán dập chân.
Đọc báo, đọc tiểu thuyết.
Hoặc vui cùng vợ con,
Đánh canh tam cúc del,
Hoặc là đi chơi xa,
Xem các phong cảnh đẹp.

Có vai cầu nói ngang,
Trinh đê anh em xết.

NGUYỄN LÊ-BỐNG

Câu đối Tết

Bốn nghìn lấn: xuân, hạ, thu,
đông, vạn vật loanh quanh vòng
luân quẩn.

Ba ngày tết: sỏi, trè, rượu,
thịt, từ dân hì hục chén no nê !

BẢN THAN

Tối ba mươi, dưới chúa Nghèo đi,
chú bắt nghĩa tìm đường chúa cút

Sáng mồng một, mời ông Giàu lại.
ông có nhân, mở cửa ông vào

V.S.

Vì bằng phật độ, được như người cõi.
Gạo quàng chuột nhá, tiền đê ruồi bâu.
Phố phuông chật nich, người ngóm rác
đâu ?

Ngâm sự chơi xuân; thực vui ra phết.
Cờ bạc bé tha, rượu chè bé bét.
Tè tép, lè tôm, tam cát tam két.
Tát xiu tài bần, iết xi iết xoết.
Mượn tiếng vui chơi, già nghèор vét.
Thường xuân còn dài, nhiều tháng còn
chết !

Tháng tết chưa tàn, tiền lung dâ hết.
Xuân hối là Xuân! Tết ơi là Tết!

TÚ-MỞ